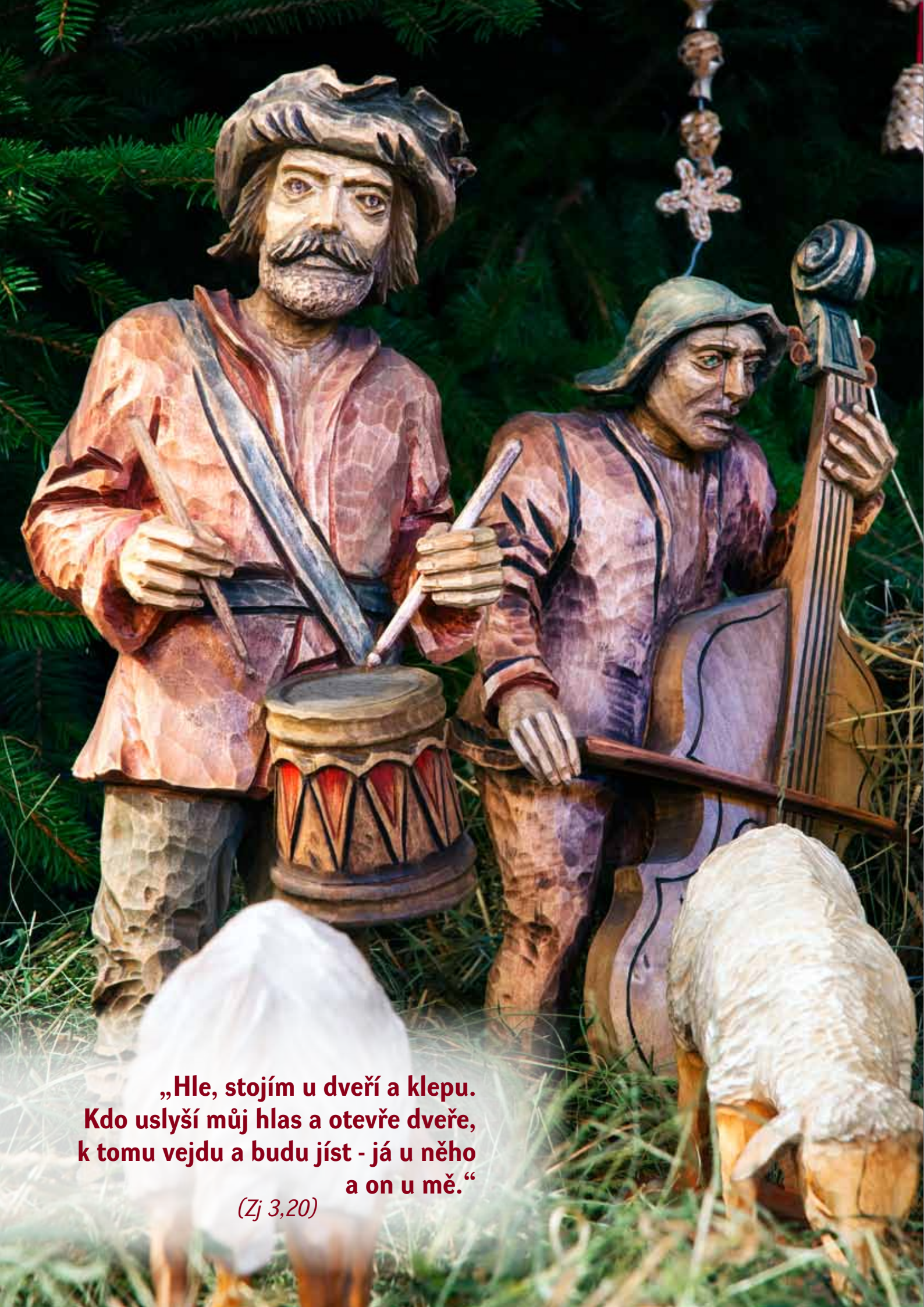

**„Hle, stojím u dveří a klepu.
Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře,
k tomu vejdu a budu jíst - já u něho
a on u mě.“**

(Zj 3,20)

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor Rozhovor s jubilantem P. Janem Robem, teplickým salesiánem	4
Představujeme farnost Bělá pod Bezdězem	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy Krátké zprávy z diecéze Poděkování sv. Anežce	12 16
Napsali jste Příspěvky čtenářů	14
Charita Rozhovor s německým studentem Maximilianem Behrem	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka Programová nabídka Radia Proglas Z diářů biskupa a generálního vikáře	20 20 22
Fotogalerie Doksany: 25. výročí svatořečení Anežky České	23

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
P. Stanislav Příbyl

*Fotografie bez
uvezení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
advent 2014 • 19. ročník • 8. číslo • 20 Kč

**BISKUPSTVÍ
LITOMĚŘICKÉ**

Jak prožít advent, který hlučí

Jak může člověk, který má jemný náboženský cit, prožít dobu adventní, která je, mimo jiné, také dobou jeho osobní přípravy na oslavu narození Spasitele světa, přítele lidského rodu, Ježíše Krista, nebo je prostě jeho osobní obnovou přítomnosti Ježíšovy v lidském nitru a životě vůbec? Jak takový nábožensky citlivý člověk může prožít advent a přitom se neuzavřít do pocitu bezpečí ve výhradně katolické společnosti, jak nepropadnout tichému hněvu nad kýčovitou kulturou záplavy rychle blikajících, ostře barevných světél, anebo jak nepocítit depresi z osamění ve své touze po posvátnu?

Nejprve je třeba říct, že i Ježíš přišel do světa, který se v hrubém základě v mnohém nelišil od současnosti, ať v rovině umění nebo politiky, protože hrozba sobectví a hlouposti, zdá se, bude nás zpovzdálí provázet či kroužit nad námi jako sup až do dne posledního Soudu.

Na to, abychom sami sobě zkrátili prožívání adventu, netřeba vymýšlet nic nového. Už staří mniši, ve velké míře pak španělské mnišky na přelomu 16. – 17. století, uchovávali a z komunity na komunitu předávali tradice, které můžeme přejmout do našich domovů i my a vytvořit si přesně onen vytoužený koutek posvátna, který nám svět upírá, když se řídí heslem obchodníků: „Dobré je to, co vynáší peníze a kulturní zvyky udává zákazník.“ A tak od listopadu budou v marketech hrát vánoční koledy...

My však nemusíme propadat malomyslnosti a s dobrou náladou si už o první neděli adventní můžeme nachystat košíček se slámou. S dobrou náladou proto, že Bůh má rád radostného dárce, jak praví sv. Pavel. A my se chystáme také něco dát, a to dokonce Bohu k jeho narozeninám. A teď nám nejde tolik o přesné teologické výklady našeho konání, ale o prosté posílení naší zbožnosti, která přece často bývá zdrojem vnitřní radosti křesťana. Košík má připomínat jesle, do kterých Maria položí dítě, až se o Vánocích narodí. Sláma sama nehřeje. Je to vpravdě chudá postýlka. Když se chceme zahřát, zapneme doma topení. Máme však zkušenost, že i dobrý skutek má v sobě jakousi výhřevnost. Dělal to mnišky (a dělají to v naší zemi dál například Bosé karmelitky) a my jsme tento zvyk přijali do našich rodin. Každé ráno naše děti utrhnou malý papírek (a my dospělí nezůstáváme pozadu), napíšeme na něj dobré předsevzetí, smotáme ho jako svítek a vpícháme hluboko do sena. Až se naplní čas a Maria své dítě položí na tu naši slámu, budou to malé dítě naše dobré skutky hrát. To platí v rovině duchovní, ale pro nás i v rovině duševní. Člověku dělá dobře, když tihne k dobru, když ho naplňuje. Cítíme to sami.

Dalším adventním prožitkem může být postupné stavění betléma. První týden adventní můžeme najít místo pro jeskyni a nanosit k ní „materiál“, vytvořit zátiší s jeskyní. Poslouží pár hadrů, možná pokojové květiny v květináčích, pár třísek na topení nebo papír. Druhý týden přidáváme stromky, šišky, vytváříme betlémské cesty, studnu, snůh. V době adventní můžeme každý den přidat betlémský prvek, který advent neruší. Postavíme pasáčky, rozmís-tíme ovce, řemeslníky, tvoříme náš svět tak, jak běžel před narozením Spasitele. (Od Božího hodu vánočního pak mohou putovat postavy tří králů po vašem domě až do 6. ledna, kdy doputují do Betléma.)

S postupným stavěním betléma souvisí také vítání Marie a Josefa u dveří vašeho domu na Štědrý večer. Jsou to dva poutníci, kteří nenašli, kde by mohli hlavu složit, a lidé neměli to srdce, aby se slitovali nad těhotnou ženou a nabídli jí přístřeší. Můžete to udělat vy. Dva lidé, dospělí či děti, vezmou postavy Josefa a Marie, které patří do vašeho betlémku, k nim se může přidat někdo s oslíkem a volečkem. Všichni se shromáždí u dveří, jedni venku, druzí uvnitř, se svíčkou nebo olejovou lampou a na zaklepání Josefovo otevrou dveře domu. Rozvine se rozhovor mezi Josefem, který prosí o nocleh, hlavně pro svou manželku, a vy je pozvete dál. Figurky Josefa a Marie vložíte do betlémské jeskyně, případně stáje, ale pozor, Ježíška do jeslí nevládejte, ten se tam objeví až po půlnocní mši svaté. Tedy pokud jde o Ježíška v betlémských jesličkách. Pokud jde o košík se slámou, můžete mít druhé jezulátko v jiné místnosti, anebo vkládat jezulátko do košíku na sváteční stůl při obědě a večeri, abyste si přítomnost Ježíška během Vánoc tak nějak slavnostně připomínali. Tam můžete svůj cit zbožnosti rozvinout podle svého.

Během adventu, kdy všude zní vánoční písně, je dobré zásobit se kvalitní adventní hudbou. Různé písně rorátní nebo barokních tvůrců vám pomohou „pročistit uši“ od christmas songů, které se v obchodních domech rodí jak nedonošené děti.

A co kdyby k obnově národa přece jen stačil starý košík se slámou? Pojďme to aspoň zkusit...

Vlasta Klekerová, Studio Štěpán Radia Proglas

Aby mě Pán Bůh miloval a nebe mi dal

Ve středu 17. prosince 2014 se dožívá významného životního jubilea teplický salesián P. Jan Rob.

Nejstarší kněz působící v litoměřické diecézi oslaví tento den 100. narozeniny.

Otce Jana jsme navštívili v salesiánské komunitě v Teplicích, abychom se ho zeptali, jak se mu daří.

Jak se cítíte, otče Jene?

Tak, s pomocí Boží, nic zvláštního se mi neděje, jen jsem byl v nemocnici, vrátil jsem se nedávno, takže ležím na lůžku. Ale prozatím nemám nijakou zvláštní nemoc, která by ohro-

Jiné přání nemám

žovala mé zdraví. Cítím se celkem dobře, podle daných možností, přiměřeně věku.

Čím se přes den zabýváte? O co se zajímáte?

Hlavním bodem celého dne je mše svatá, kterou díky Bohu mohu sloužit. Sice vsedě, s pomocí spolubratra, ale každý den ještě mohu mít mši svatou. To je moje největší radost. Někdy za mnou přichází rehabilitační sestra a jsou tady spolubratři, kteří mě navštěvují. Z tabletu se modlím breviář a čtu si Písmo svaté. Tak vypadá můj den.

Překvapuje mě, že používáte tablet.

Tablet používám, protože se z něj pěkně čte. Na jedno oko už nevidím a druhé oko slábne. Mám šedý zákal a pravděpodobně budu slepý do půl roku. Jsem ale rád, že ten tablet mám. Celý breviář na něm je.

To je úctyhodné, že s ním dokážete pracovat. To लेकर daleko mladší člověk neumí.

No, oni mi pomáhají spolubratři, ti to dovedou bezvadně. Vždycky mi to nastaví a pomůžou, takže se každý den mohu modlit. Největší radost je číst

Slovo Boží. Každý den se člověk může potěšit nějakou myšlenkou a povzbudit se.

Kdo vás tu ještě navštěvuje?

Někteří lidé z farnosti sem chodí, několik takových zvlášť oddaných přátel, kteří chtějí, abych jim dával požehnání, a tak si pro něj přicházejí.

Hodně času ale se mnou tráví moji spolubratři. Přinášejí mi snídani, oběd, večeři, a vůbec mi pomáhají. Poněvadž nemohu moc chodit – sedím, ležím – musejí mi všechno podávat, a tak je ta jejich obětavá služba vzácná. Opravdu nevím, kde bych našel tolik obětavosti, jakou mi dávají spolubratři. Děkuji za to Pánu Bohu, děkuji za jejich dobrotu, se kterou se mi věnují. Umí to, opravdu.

S kým byste se rád setkal?

Oni už jsou většinou na pravdě Boží, ti moji přátelé. Měl jsem opravdu velmi dobré přátele, se kterými jsem si dobře rozuměl, a i laiky, ale už mě předešli, předběhli mě do nebeské slávy.

Mohu se zeptat na vaši rodinu? Máte ještě sourozence? Dožil se někdo z vaší rodiny takto vysokého věku?

Moje sestřička už je na pravdě Boží, asi devět let, zemřela skoro v devadesáti letech, takže jsem vlastně já z naší rodiny zůstal sám. Měl jsem jednu sestru. Příbuzenstvo mám, ještě někdo žije, ale už málo poměrně.

Jsem z učitelské rodiny, tatínek byl učitel na vesničce u Příbrami. Tam jsem se narodil, v Příbrami, a tam jsem prožil mládí. Potom tatínek odešel učit na Slovensko, tak jsem se dostal do Bratislavy, tam jsem cho-

dil na střední školu. Po střední škole jsem šel do Prahy na studium.

Jak vzpomínáte na studia a následné kněžské svěcení v Oseku?

Rád na to vzpomínám, poněvadž jsme měli výborné profesory a prostředí v Oseku je takové pěkné. Je tam velká zahrada, mohli jsme být pořád venku, rekreovat se, takže rád na to vzpomínám.

V osmačtyřicátém roce v únoru byl převrat a v červnu jsem byl panem biskupem Trochou vysvěcen na kněze. To už jsme cítili, že si musíme dávat pozor na to, co v projevech říkáme. I pan biskup Trochta mi říkal, to víš, už nemůžeš mluvit, jak bys chtěl, musíš si dávat pozor.

Jak fungovalo ilegální salesiánské hnutí v Praze v 50. letech?

Já v Praze nebyl, takže o Praze moc nevím. Ale 50. léta nás postihla, pravda, všechny ústavy. Byli jsme vyvezeni do Oseka u Duchcova, tam byl internační klášter.

A když vás pak pustili z vojny?

Z Oseka jsme, my mladší salesiáni, museli narukovat do Pomocných technických praporů tzv. PTP, kde jsme byli asi tři roky, které jsme si tam odpracovali, a potom si každý musel najít nějaké zaměstnání. Já jsem byl, jak se tak říká, ve výrobě.

Duchovní život člověk mohl stále vést, ať byl kdekoli v zaměstnání, to se nám podařilo. Držet si duchovní život.

Co vás přimělo vrátit se do duchovní služby a proč zrovna do litoměřické diecéze?

Poněvadž v sedmdesátých letech se uvolnily poměry, pan biskup Trochta nás povolával

do diecéze. Tak mě povolal do litoměřické diecéze jako administrátora. Nejdřív jsem působil několik roků v Teplicích a potom skoro dvacet let v České Kamenici. V devadesátých letech jsme se mohli vrátit k řeholnímu životu a od té doby působím opět v Teplicích. Jako řeholníci jsme měli dobrodružnou cestu životem – a vlastně

Velice, velice, já jsem šťastný, že jsem salesián, naprosto mi to vyhovuje. Vstoupil jsem do řeholní rodiny, která se rozvíjí a rozkvétá. Nedovedu si ani představit, že bych byl někde jinde. Jsem rád, že jsem salesián a zažil jsem u salesiánů hodně dobroty, hodně úsměvů, hodně lásky a také hodně té pracovitosti – snahy udělat tady co

Komunita Salesiánů Dona Boska Teplice (r. 2012). Zleva zadní řada: P. Jan Hurník, P. Benno Beneš, P. Ladislav Nádvozník, P. Václav Čunek. Zleva přední řada: Michaela Hřebíčková, dobrovolník, dr. Norbert Krutský, dobrovolník, P. František Pospíšil, P. Stanislav Jonášek, P. Jan Rob.

jsem čtyřicet let putovali po poušti jako Izraelité.

Který ze světců je vám nejbližší?

Především Don Bosco a pak sv. František Saleský. Jsme salesiáni, chceme mít jeho ducha, rádi čteme jejich spisy a zhlédneme se v Donu Boscovi a sv. Františku Saleském.

V mladším věku jsem se zhlížel ve spiritualitě sv. Terezičky Ježíšovy. Její veliká, vášnivá láska k Pánu Ježíši je vždy strhující, příkladná.

Pracovat s mládeží, stát se salesiánem, bylo to správné rozhodnutí?

nejvíc pro naši církev.

Co je na práci s mládeží nejhezčí?

Nejhezčí? Ti malí jsou takové nevinné duše. Člověk je rád, že vlastně zachrání ty lilie, duše, které jsou v rozkvětu, v rozpuku, a že je může upevnit ve víře. Dneska už nemůžu běhat po hřišti ani hrát fotbal, ale zas jsou tady od toho jiní.

A dělají to dobře?

Já myslím, že se snaží, snaží se. Nejlepší snaha je vyjít na hřiště, spor tovat s nimi, učit se, pomáhat jim ve škole, ve volném čase – tak jak se to u salesiánů dělá.

Čemu přisuzujete to, že jste se dožil takového požehnaného věku?

Všechno je v rukou Božích. Sami si nemůžeme přidat ani píď života. To je jediné Boží dar a za všechno můžeme Pánu Bohu děkovat. No, upřímně řečeno, kdyby si mě Pán Bůh hned zítra vzal k sobě, tak budu spokojený stejně, jako kdyby mi dal ještě deset roků. Nejlepší je vždycky dělat, co Pánbůh chce.

Jak se udržujete v kondici?

Nemám žádnou zvláštní životosprávu. Nekouřím, alkohol skoro nepiju, nedělá mi to dobře, mohu-li upřímně říci, a jím všechno, co ostatní. Když jsem byl mladý, rád jsem sportoval, to může přispět k dobré kondici. Teď už to nejde. Jestli si pamatuju, tak papež Jan Pavel II. také rád sportoval, rád lyžoval. A kolikrát z Vatikánu tajně odešel na Alpy a lyžoval. Udržoval se tím lyžováním, sportem.

Jak budete prožívat advent?

Naše farnost bude advent prožívat liturgicky, tak jak to bývá všude. Já jsem víceméně pořád na židli nebo na lůžku, tak s breviářem v ruce a při mši svaté.

A s jakými myšlenkami?

Jednoznačně na nový liturgický rok a s prosbou, aby Pán Bůh celý ten rok byl s námi.

Byl s vámi i tento rok?

Já myslím, že těch dobrých věcí od Pána Boha je tolik, že by to člověk nespočítal. Projevy dobré vůle, neboť Bůh je skutečně dobrý, o tom se může člověk přesvědčovat takřka každý den. Opravdu, Pán Bůh je s námi. Ti, kdo chodí k svatému přijímání, to mohou říci ještě plněji, že jim je velice blízko Pán Bůh. A žít s Pánem Ježíšem je radost křesťanského lidu. Škoda, že většina lidí tuto blízkost nechápe, nějak nemá zájem. No, my se modlíme, pokud se to dá, pracujeme, alespoň ti, kteří ještě

mohou pracovat. Já už se mohu jen modlit a rád myslím na své bratry a sestry, a na všechny. Takže myslím, že v tuto chvíli je mým údělem modlitba.

To není málo.

Víc nemohu, nemohu. Jak Pán Bůh dá.

Kdybych vás poprosila o myšlenku na den, co by to bylo?

Abychom zůstali celý den věrni Pánu Ježíši.

Jaká máte přání?

Aby mě Pán Bůh miloval a nebe mi dal. Jiné přání nemám.

Řekli o P. Janu Robovi

P. Jan Blaha
administrátor farnosti

Ukazuje mi, jak se dá dívat na svět z jiného pohledu – že nezáleží na výkonnosti, ale na osobním přístupu, vztahu s Bohem. U otce Jana vnímám to, že má neustále otevřené Písmo svaté a má úžasnou radost z toho, že se může modlit breviář a že může plnit svou povinnost.

Mám tady spolubratra, kterému věřím a vidím, že on se za nás modlí, modlí se za salesiánské dílo, má zájem o to, co se děje v provincii, a prokládá to právě tou svou modlitbou.

Pro nás, kteří se o něho staráme, je to moment sjednocení – že musíme více komunikovat, předávat si navzájem zkušenosti, říkat si, co se děje, a tím nás to sdružuje a prohlubují naše vzájemné bratrské vztahy.

Miroslav Palíšek
pastorační asistent
a dobrovolník
salesiánského
střediska mládeže
v Teplicích

Kontakt s otcem Robem je pro mne živým příkladem toho, jak

naplnit svůj život i v tak pokročilém věku. Život prožívá naplno a zároveň duchovně, ve spojení s Bohem.

Jsem rád, že mu mohu posloužit, že moje služba má nějaký smysl. Také mu ministruji při mši, kterou každý den na pokoji slaví.

P. Jan Hurník
farní vikář

Je velice vzdělaný, moudrý. S mnoha věcmi poradí. Řekl bych, že je to taková zásobárna vědomostí. Svým postojem, vstřícností a trpělivostí je pro nás velkým přínosem, vzorem.

P. František Pospíšil
duchovní

Známe se už šedesát let – od počátku totality, kdy byl zlikvidován náš normální život. V třiapadesátém roce, když jsem přišel z vojny zpátky do Prahy, jsme se sblížili a on si nás, mladé spolubratry, vzal na starost a stýkal se s námi, i když to bylo pro něj riziko. Nakonec na to doplatil, zavřeli ho. Je to výborný člověk, má srdce na dlani.

Pater Jan vedl pražskou skupinu. Scházeli jsme se, vzdělával nás, udržoval nás svými znalostmi, pomáhal nám ve studiu. Měl nějaké knihy, které jsme od něj dostali. Právě skončil vysokou školu a stal se inženýrem potravinářství, když nás postupně zase internovali a jeho zavřeli jako vůdčí osobu skupiny.

Po návratu do Prahy si našel zaměstnání, ale začal se opět vídat s námi ostatními mladými. Chodili jsme společně na výlety, společně trávili volný čas a využívali jsme jeho teologické vědomosti, které nám předával.

Když jsem přišel sem, do komunity do Teplic, zase byl otec Jan velmi milý a já z něj zase tahal

rozumy. A tak jsme tady spolu dodnes. Dnes už sice nemůže nijak aktivně pracovat, ale svou trpělivostí, klidem a pohodou může vyprošovat od Pána potřebné dary, a to je velký přínos. Stále mu to myslí, klidně je schopen odsloužit mši svatou. To má, myslím, svoje.

Samozřejmě mu musím e věnovat čas, ale já myslím, že když byl k dispozici celou dobu nám mladším a snažil se nás obohacovat ať poznáním, vědomostmi či praktickým životem, tak proč bychom mu nyní také neprokázali službu.

P. Benno Beneš
duchovní

Je to člověk, kterého jsem poprvé poznal v roce 1946, takže se známe už šedesát osm let! Poznal jsem ho ještě jako bohoslovce v Oseku. Utkvěl mi v paměti a musím říci, že si základní povahové rysy stále zachovává.

Je zřejmě posledním knězem, kterého v roce 1947 v Oseku na jáhna vysvětlil biskup Anton Alois Weber. Mohu to dosvědčit, protože jsem při této slavnosti ministroval.

Nikdy bych nečekal, že po šedesáti osmi letech může být člověk tak psychicky svěží. Uvedu příklad, protože to bychom jinak říkali pouze frázou. Hovořili jsme spolu asi před pěti dny a řekl mi, což už mi jednou řekl: Tak na jedno oko už skoro nevidím. Přitom si normálně čte – Zdislavu, Světla, Nový zákon, on prostě literaturu pěstuje. Ale to druhé oko, to mi už taky slábne. Myslím si, že tak do půl roku oslepnou. Já jsem se začal smát, protože stoletý člověk, když ví o tom, že dejme tomu za půl roku oslepnou, tak s ničím nepočítá. On se zasmál taky, a dodatečně říká, ale až po chvíli: No, jestli se toho dožiju. Ale to už byla logika, to nebylo spontánní. To spontánní bylo, že ten člověk má chuť žít, i když je mu stovka a asi to není snadné. Proto když se ptám máte bolesti? No, já mám na to prášky. Nikdy si na nic nestěžuje, je nesmírně vděčný. Zase na dru-

hou stranu musím říct, že musíme být vděční i spolubratřím, kteří se o něj pečlivě starají.

Je nesmírně skromný – už i jako bohoslovec tak vystupoval, a přestože byl elektroinženýr, nikdy o tom nemluvil – a dobrák od srdce, dobrý přítel a příznivec patera Kubíčka. Když k němu jezdili, tak na vikariátní konferenci vždycky bývaly ovesné vločky, takže nám je tady prosazuje taky. Ovesné vločky, to je zdraví, to vždycky pater Kubíček říkal. A při vši té skromnosti, samozřejmě přišli také lidé klepat na farní dveře a žebrat, a on je nikdy neodmítl. Přitom nikdy nevycházel z toho, že by to dostal zpátky. To je také jeden z jeho povahových rysů. A potom bylo úžasné, že kdy už měl svůj věk a mohl jít třeba do domova důchodců, stále chtěl žít v komunitě. Tady se cítí spokojen, řekl bych, šťasten.

Nejdříve chodil po okolí, pak jen po zahradě a domě, pak už jenom v domě... a chodil běžně do kaple, kde všechno nachystal, to pro nás byla pomoc. Letos to bylo poprvé, co se nemohl postavit na nohy...

Stále ale slouží mše svaté, je hlavní celebrant. Když ho přivedeme do jídelničky, tak suverénně řekne třeba dvě tři myšlenky. Denodenně celebruje na sedačce, my jsme vedle něj a buď ministrujeme, nebo koncelebrujeme a on má náplň kněžskou. Poctivě vede intenční knihu.

Je to naprosto vyrovnaný člověk, žádný snílek, bere život realistiky – když mám cvičit, tak budu cvičit, ať se všechno udělá, co je pro zachování zdraví potřebné, no a až mě Pán povolá, jsem na to připraven.

*Ptali se Jana Michálková
a Martin Barus*

**Přejeme a vyprošujeme
otci Janovi hojnost
Božích milostí, zdraví
a neustálou ochranu
Panny Marie.**

P. Ing. Jan Rob SDB

Narodil se 17. prosince 1914 v Příbrami.

Po vzniku Československa odešla celá rodina do Bratislavy, kde jeho otec působil jako učitel. Nadaný Jan Rob absolvoval v roce 1938 pražskou Vysokou školu elektrotechnickou a následně tento svůj obor vyučoval na průmyslových školách v Bratislavě a Brně.

Právě v moravské metropoli se setkal se salesiány, což pro něj bylo osudové. Zanechal pedagogické kariéry a ještě během 2. světové války absolvoval noviciát a stal se salesiánem. Teologická studia dokončil po válce v nově vzniklém salesiánském středisku v severočeském Oseku, kde byl rovněž 20. června 1948 vysvěcen Štěpánem Trochou na kněze. Následující dva roky působil v salesiánské oratoři v Brně-Žabovřeskách. Odtud byl v dubnu 1950 převezen v rámci „akce K“ (násilné vyklízení klášterů a faktické rušení řeholního života ze strany komunistické vlády) zpět do Oseka, který se stal internačním klášterem. V letech 1950–1953 absolvoval vojenskou službu u Pomocných technických praporů. Poté se musil zapojit „do výroby“ v pražských Elektromontážních závodech. Zároveň však v Praze působil v tajném (de facto ilegálním) salesiánském hnutí, byl dokonce jmenován jeho představeným. V důsledku tohoto byl 17. října 1957 zatčen a posléze odsouzen na tři roky odnětí svobody. Propuštěn byl na amnestii v roce 1960 a dále působil jako dělník a „tajný salesián“ v Praze.

Po svém návratu do litoměřické diecéze v roce 1968 se biskup Trochta snažil rozšířit počet svých duchovních i povoláváním kněží, kterým byl předtím odebraný tzv. státní souhlas k duchovenské činnosti. Takto se zpět do severních Čech vrátil i Jan Rob, který nejprve na sklonku 60. a počátku 70. let působil v Teplicích-Trnovanech a Košťanech u Teplic, v letech 1973–1990 byl administrátorem děkanského úřadu v České Kamenici. Poté se vrátil do Teplic, kde působí v salesiánské komunitě dodnes.

Jsem tu šťastný

Římskokatolická farnost Bělá pod Bezdězem je součástí litoměřické diecéze, spadá do mladoboleslavského vikariátu. Město Bělá, vzniklé na počátku 14. století jako pokračování městské fundace krále Přemysla Otakara II. pod hradem Bezdězem, je rovněž sídlem duchovní správy pro širší okolí. V současné době se odtud administrují také farnosti Bezdědice, Bezděz, Bořejov, Kruh a Okna. Téměř rok zde ve své první samostatné kněžské službě působí R.D. Mgr. Kamil Škoda.

Farnost Bělá pod Bezdězem

V Máchově kraji

Město Bělá pod Bezdězem leží v malebném Máchově kraji, na trase mezi Mladou Boleslaví a Doksy. Má téměř pět tisíc obyvatel. Do kostela pravidelně přichází okolo třiceti lidí. Farnost není příliš velká, ale mezi zdejšími farníky jsou vstřícní a obětaví lidé.

Bývalý bělský farář Jan Nepomuk Jiříš 9. prosince loňského roku předčasně zemřel. Odešel ve věku nedožitých čtyřiceti let. V kraji pod Bezdězem působil třináct let.

Jak se vám nastupovalo po otci Janovi, důstojný pane?

Říkal jsem si, že to nebude jednoduché, že se bude ode mne hodně požadovat.

R.D. Kamil Škoda s farníky u kapličky v Bělé, slavnost Nejsvětější Trojice, 2014

Každý člověk je jiný, a jak já to vnímám, lidi mě tu opravdu přijali. Vím, že nikdy nemohu otce Jana nahradit, to prostě nejde, ale přišel jsem do farnosti s tím, s čím jsem zase já schopen přijít. Některé věci dělám trochu jinak, v některých se vůbec neorientuji, ale zase mi jsou bližší věci jiné.

Jaký byl první rok vaší samostatné kněžské služby?

Člověk se pořád učí, protože přicházejí nové a nové věci. Řekl bych, že postupně vplouvám do praxe.

A jak jste se sžil s farníky?

Tak to jsem měl asi mnohem jednodušší než mnohý jiný kněz, který přichází do nové farnosti, protože jsem ji znal. Možná tak z jedné pětiny. A to proto, že mládež, která tam byla, jezdila na společenství do Boleslavi. Takže skrze ně jsem už víceméně znal jejich rodiče.

● ● ●

O třech z šesti zmiňovaných farností tohoto farního obvodu můžeme říci, že jsou živé – tj. slouží se tu mše svaté alespoň jednou za 14 dní. Jsou to: Bělá pod Bezdězem, Bezděz a Okna.

mátkářů je to nejkrásnější chrám v širokém okolí. Kromě opravy sakristie a podkříží je kompletně zrestaurovaná celá loď kostela, a to jak stavba, tak mobiliář. Práce byly zahájeny za působení bývalého faráře Jana Nepomuka Jiříšeho, nyní jsou dokončovány. Mše svaté jsou zde slouženy v neděli, pondělí, čtvrtek a pátek. Poutní slavnost se koná v neděli okolo svátku Povýšení sv. Kříže (14. září). „V klášterním kostele sv. Václava, který patří augustiniánům, se slaví mše svatá jednou za měsíc. Díky výborné spolupráci s místním muzeem, které sídlí na zámku, mohu sloužit mši svatou také jednou za měsíc v tamní kapli sv. Josefa,“ říká R.D. Kamil Škoda.

Bezděz a Okna

Kostel sv. Jiljí pod hradem Bezdězem je nejstarším dodnes stojícím funkčním kostelem Libereckého kraje. Jeho vznik je datován do poslední čtvrtiny 12. století. Barokní podobu získal v 18. století. V té době byl Bezděz jedním z nejvýznamnějších a nejnavštěvovanějších poutních míst v Čechách. Ročně sem přicházelo až 40 tisíc poutníků. Pro dějiny kostela sv. Jiljí je významné, že právě odtud v yšlo první procesí směřující k hradní kapli, kde bývala na oltáři vystavena socha Panny Marie Montserratské.

Tradice poutních pobožností byla za působení otce Jana obnovena. Navazují na poutní slavnosti, které se tu konají v neděli kolem svátku sv. Jiljí (1. září).

Významným restaurátorským počinem poslední doby je záchrana barokního oltáře tohoto kostela. Podle slov Miloše Krčmáře, ředitele liberecké pobočky Národního památkového ústavu, vykazoval oltář závažné defekty, a to jak statické, tak na uměleckých prvcích výzdoby, a jednotlivé části oltáře i soch, které tvoří jeho bohatou výzdobu, odpadávaly. Obnovením původní polychromie získal podobu, kterou měl ve třetí čtvrtině 18. století. Záchranu financovala bezděžská farnost za přispění programu restaurování movitých kulturních památek Ministerstva kultury ČR. Restaurování prováděla ak. mal. Alena Moravcová.

Kostel Matky Boží v Oknech je také opravený. Poutní slavnost se tu koná v neděli okolo svátku Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna).

V obou farnostech se nedělní mše svaté střídají. Přichází na ně zpravidla čtyřicet, někdy i padesát lidí, to když přijíždějí i z jiných farností. V létě mezi nimi

bývají také výletníci. V kostele sv. Jiljí je kromě neděle sloužena mše svatá i každou středu.

Bořejov, Bezdědice a Kruh

V ostatních kostelích bývají mše svaté nepravidelně – v Bořejově zpravidla třikrát do roka. „Bývá tam zvykem, a to jsem převzal od otce Jana, že se na Květnou neděli koná procesí.“ Než začne vlastní mše svatá, žehnají se ratolesti v místě vzdáleném 2 km (tzv. Žlutý kámen – skalní výklenek s dřevěným křížem z roku 1747, obnovený v roce 2012). Průvod prochází lesem do kostela, kde se pokračuje mši svatou. „Všiml jsem si, že přijíždějí lidé z celého farního obvodu a přicházejí opravdu rádi.“

Zajímavostí zdejšího kostela sv. Jakuba je novodobá křížová cesta a novodobý obraz sv. Jakuba. Na výzdobě interiéru kostela se podíleli ak. mal. Aleš Krejča a ak. mal. Vendula Císařovská.

Slavnost Božího Těla ve Vísce, 2014

Ve vesničce Vísce, kde není kostel, zavedl otec Jan před jedenácti lety slavení Božího Těla na zahradě rodiny Adamových. „Mají tam k tomuto účelu postavený velký kamenný oltář. Každý rok sem přijíždí zhruba sto lidí, i z velké dálky, protože slavit mši svatou pod širým nebem berou jako výjimečnou příležitost. Setkání končí společným posezením, pohoštění připravují místní i přespolní. Je to velice příjemné.“ Víska patří do farnosti Bezdědice, ovšem bezdědický kostel je uzavřen z důvodu havarijního stavu.

Kostel v Kruhu v roce 1996 vyhořel. Opravuje se, ale bohoslužby se zde nekonají.

Skupiny a společenství

„Místní farníci jsou přátelští, mohu říci, že jsem tu šťastný,“ říká pater Kamil.

„Každou druhou středu v měsíci se na faře konají „Setkání nad životem z víry“. Mládeže tu zase až tak moc není. Naštěstí naši tři animátoři jsou schopni leccos zastat, takže spolu hledáme způsob, jak starší děti z našeho širokého farního obvodu zaujmout. V Bělé máme pár ministrantů, pro

které pořádáme víkendová setkání,“ dodává.

Místní farníci se setkávají nepravidelně. Tradičně při poutích nebo jiných příležitostech – před kostelem a s doma připraveným pohoštěním.

Začíná se vytvářet modlitební setkání některých rodin.

Jednou za čas se na faře koná společenství mladých pracujících, které zahrnuje věřící z Bělé a Mladé Boleslavi. Tito mladí se znají, chtějí se dál setkávat a společně se modlit.

Animátoři, 2014

Katecheze

Hodiny náboženství (v pondělí na faře) v Bělé navštěvuje šest dětí. V Oknech probíhá výuka s katechetkou Adrianou Kopecovou po nedělní mši svaté. Několik dětí se také připravuje na první svaté přijímání.

V Bělé se letos uskutecnily dva církevní sňatky a zatím žádný církevní pohřeb, ale křtů už bylo víc. „Křtil jsem několik dětí a o Velikonocích tři katechumenky.“

Antiochia

Letos v létě probíhala na faře v Bělé novoevangelizační aktivita společenství Antiochia. To je společenství mladých lidí ve věku 16–25 let, které probíhá pod vedením bohoslovců. Na dva až tři roky vždy vyberou jedno méně religiozní místo – jedno v Čechách a jedno na Moravě, a tam se, s vědomím biskupa a místního kněze, ubytují na faře a během celého léta se zde ve čtrnáctidenních turnusech střídají (v každém je čtyři až osm „antiošáků“) a zvou místní děti a mládež na faru i do kostela ke společným aktivitám. Připravují pro ně hry, výlety, povídání, čajová setkání, táboráky apod., které probíhají v prostorách fary, farní zahrady a města. Cílem je ukázat všem lidem, že víra patří do života člověka.

„Společně se modlí, společně chystají jídlo, společně se zamýšlejí nad tím, co den přinesl. Je to opravdu společenství, které je až jedinečným ukazatelem toho, jak křesťané opravdu žijí,“

vysvětluje otec Kamil, který se sám na organizaci Antiochie podílel coby bohoslovec.

Jak říká, vím, že to má smysl – pro děti, jejich rodiče i pro obec. Účastníci každého turnusu se jdou oficiálně představit na radnici, aby Bělští věděli, kdo a proč tu je. Neslyšel jsem žádné negativní reakce, naopak rodiče to berou pozitivně. Jeden tatínek přišel na faru se slovy: „Jdu se podívat, kam to ty moje děti vždycky tak utíkají.“ Pozvali jsme ho dál a on nakonec mezi řečí zmínil, že na faře panu faráři kdysi pomáhal. Chceme ukázat, že mezi křesťany jsou děti v dobrých rukou, že je vedeme k tomu, aby se chovaly slušně. Z těch 20 dětí, které se letního programu účastnily, se nyní některé na faru vracejí.

Mladí docházeli i za staršími lidmi – jak do místního domova s pečovatelskou službou, tak i za některými farníky přímo domů – s kytarou, harmonikou, houslemi a snažili se je potěšit hudbou a zpěvem. „Díky Antiochii jsem navázal bližší vztah se zdejšími seniory.“

„Antiochia poznala, že oslovit mladší děti není až takový problém, těžší to zůstává s dospívajícími ve věku 14–15 let, kteří o náš program projevili zájem jen občas. Přicházeli spíše na společná posezení. Poznali ale, kdo je zdejší kněz, a dodnes se ke mně hlásí – a to i před svými kamarády. Snad příští rok dojde s Antiochií ještě k nějakému posunu.“

Z aktivit farnosti

■ Noc kostelů

„Zachoval jsem formu, kterou v minulých ročnících zavedl otec Jan, pouze jeho přednášku z historie bělské farnosti převzala ředitelka muzea Kateřina Jeníčková,“ říká otec Kamil.

Antiochia, setkání s mládeží na farní zahradě v Bělé, 2014

Ve všech církevních objektech vystoupila chrámová schola (tu založil po svém příchodu do Bělé) a podle svých schopností a možností se zapojili i další lidé – hráli a zpívali. Zpestřením celého programu byl netradiční dvojkoncert, kdy Marek Foltýn a pater Kamil Škoda hráli na dvoje varhany farního chrámu současně.

■ Pout' mládeže

Začátkem léta praskala bělská fara ve švech. Město se totiž stalo jednou ze zastávek diecézní pěší pouti mládeže. Fara byla téměř celá zaplněna. Spalo se uvnitř i pod širákem na farní zahradě. Všechny třicet poutníků bylo přátelsky přijato a místní farníci jim ochotně připravili teplou večeři i snídani.

■ Dny evropského dědictví

Klášteří a farní kostel se pro veřejnost otevřely v rámci Dnů evropského dědictví. Ve farním kostele byla dopoledne slavena poutní mše svatá, odpo-

ledne bylo možné navštívit prostory chrámu i jeho kůr. Na kůru pater Kamil několika zájemcům ukázal, jak fungují varhany, a nakonec i zahrál.

■ Web

Farnost Bělá má funkční, pravidelně aktualizované internetové stránky, které spravuje Pavel Koštejn. Najdete je na adrese

<http://farnostbela.webnode.cz/>

Osobnosti

■ Václav Frost

Významnou osobností tohoto kraje je např. pater Václav Frost, významný učitel neslyšících dětí a jeden z ředitelů Pražského ústavu pro hluchoněmé. Ten vytvořil vlastní metodu ve výuce znakového jazyka, kterou předběhl svou dobu. U příležitosti 200. výročí narození mu byla v září v jeho rodném Nosálově (farnost Bezdědice) odha-

lena pamětní deska. Mše svatá byla tlumočena do znakové řeči.

■ Jan Nepomuk Jiříš

Faráře Jana Nepomuka Jiříšského, který působil v Bělé třináct let a zemřel právě před rokem, bude na bezděžském hřbitově připomínat pomníček se sochou sv. Jana Nepomuckého. S tímto nápadem přišli farníci a přátelé tohoto oblíbeného kněze, kteří shromáždili ve sbírce potřebnou částku na vybudování pomníčku a doufají, že se jeho realizaci podaří dokončit ještě letos.

„Musím moc poděkovat všem farníkům, kteří mě, jak já to vnímám, pěkně přijali. Vidím v nich oporu,“ říká R.D. Kamil Škoda. „Kromě těch, co chodí do kostela, mi pomáhá i můj soused, výborný člověk. Mám v něm opravdu spolehlivého pomocníka.“

Připravila Jana Michálková
a Monika Kipeťová Šeráková,
farnice, Bělá p. B.

Foto: Monika Kipeťová Šeráková

Přehled bohoslužeb

Bělá pod Bezdězem

kostel Povýšení sv. Kříže (farní)

ne 8:00 mše sv.

po 16:30 mše sv. – zimní čas

po 18:00 mše sv. – letní čas

čt 7:30

pá 16:30 mše sv. – zimní čas,

1., 3. a předposlední týden v měsíci

pá 18:00 mše sv. – letní čas,

1., 3. a předposlední týden v měsíci

klášterní kostel sv. Václava

pá 16:30 mše sv. – zimní čas,

poslední pátek v měsíci

pá 18:00 mše sv. – letní čas,

poslední pátek v měsíci

zámecká kaple sv. Josefa

pá 16:30 mše sv. – zimní čas,

2. pátek v měsíci

pá 18:00 mše sv. – letní čas,

2. pátek v měsíci

Bezděž

kostel sv. Jiljí

ne 10:00 mše sv. – liché týdny

st 18:00 mše sv.

Okna

kostel Matky Boží

ne 10:00 mše sv. – sudé týdny

Bohoslužby v ostatních
kostelích farního obvodu
na www.farnostbela.webnode.cz

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami

kostelů litoměřické diecéze

Okresní město Chomutov patří mezi velká severočeská města s bohatými kulturními tradicemi – není to tedy pouze průmysl, co profiluje význam. V rámci litoměřické diecéze je Chomutov jedním z vikariátních měst – podkrušnohorský vikariát navíc patří k těm s největší rozlohou, a co se samotných kostelů týče, setkáváme se právě zde s extrémy. Nacházíme zde kostely nádherně udržované díky živým farnostem, ale též kostely totálně „vybydlené“ – vykradené, vandalsky zdevastované a opuštěné.

Varhany děkanského kostela Nanebevzetí P. Marie v Chomutově

Jedním z paradoxů Chomutova jako takového je skutečnost, že v celém městě vlastně nejsou prakticky žádné větší použitelné klasické (tedy píšťalové) varhany. Na kůru jezuitského kostela sv. Ignáce můžeme obdivovat jedinečné barokní varhanní skříně, snad z dílny řádového varhanáře Tomáše Schwarze, ale nástroj se do našich časů nedochoval. Kůr gotického děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie svým prostorovým řešením není pro stavbu větších varhan zrovna ideální, ale i tak zde na počátku 20. století postavila pražská firma Jindřicha Schiffnera jedny ze svých větších dvoumanuálových pneumatických varhan umístěných do dvou symetricky uspořádaných novogotických skříní.

Zakladatelem proslulého závodu na výrobu varhan v Praze byl Karel Schiffner (†1894, Praha), který uplatňoval ještě staré osvědčené technologie a principy (zásuvkové vzdušnice, rejstříkové dispozi-
ce ješ-

tě dosti bohaté na vysoké alikvótní rejstříky atd.). Pod jeho vedením firma vyprodukovala dnes již těžko zjištělné množství menších jedno-manuálových nástrojů převážně pro venkovské kostely a jen několik málo nástrojů větších dvoumanuálových. Varhanářství ještě za jeho života převzal Heinrich Schiffner (†1938, Cvikov). Organolog Tomáš Horák ve své práci Varhany a varhanáři Děčína a Šluknovska (Děčín, 1995) uvádí, že Heinrich Schiffner se narodil ve Cvikově roku 1853, s konstatováním: „Heinrich Schiffner vepsal do pamětní knihy fary ve Cvikově vlastní životopis.“ V období pozdně romantického varhanářství byla Schiffnerova firma (vedle krnovské firmy Rieger) podnikem s největší produkcí v českých zemích, který vyrobil více než osm set varhanních nástrojů, dodaných i do okolních zemí.

Na kůru chomutovského děkanského kostela dnes stojí neživý monument věhlasu Schiffnerova varhanářství. Za perspektivními píšťalami se cudně (či spíše necudně?) ukrývají reproduktorové soustavy, z nichž se line k nepřírozené dokonalosti vypreparovaný zvuk digitální náhražky varhan. Tento zatím mrtvý monument však rozhodně není bezcenný a dnes je nutno na něj pohlížet již jako na významnou památku našeho pozdně romantického varhanářství. A co je důležité – je restaurovatelný a má reálnou naději na další svěbytný život velkých a zvukově bohatých varhan, využitelných jak při doprovodu liturgie, tak ke koncertním účelům. A Chomutov, jakožto okresní město a administrativní centrum velkého vikariátu, by si varhany takového formátu rozhodně zasloužil. K tomu je však třeba sehnat finanční prostředky a podle toho, jak rychle a v jakém množství se toto podaří, pak v odpovídajícím tempu může probíhat oživení tohoto významného „spícího“ skvostu.

Radek Rejšek,
diecézní organolog
a kampanolog
Foto: archiv autora

Otec Kamil s členkami scholy, 2014

Krátké zprávy z diecéze

Církev chce pomáhat propuštěným vězňům

Spolupracovat v oblasti sociálního podnikání, které by umožnilo zaměstnávat propuštěné vězně a vytvořit pro ně takové podmínky, aby mohli být lépe integrováni do společnosti (tj. ubytování, práci, duchovní podporu a vedení v oblasti sociálního poradenství), to bylo téma pracovního setkání, které se konalo ve středu 5. listopadu 2014 na biskupské kurii v Litoměřicích za účasti generálního vikáře litoměřické diecéze P. Stanislava Příbyla, zástupců Agentury pro sociální začleňování, Vězeňské služby ČR, Krajských poboček Úřadu práce ČR v Liberci a Ústí nad Labem, Kontaktního pracoviště Úřadu práce ČR v Teplicích, Diecézní charity Litoměřice, Farní charity Česká Lípa a několika pracovníků Biskupství litoměřického.

„Biskupství litoměřické chce v budoucnu spolupracovat formou různých projektů a angažovat se spolu s ostatními právníckými subjekty na pomoci vyloučeným skupinám, ať už jde o dlouhodobě nezaměstnané, či osoby po výkonu trestu,“ řekl P. Stanislav Příbyl. Podle jeho slov Biskupství litoměřické a jím zřízené právnícké osoby, zejména charity, mohou poskytovat osobám právě propuštěným po výkonu trestu komplexní pomoc, spolupráce s vězeňskými kaplany pomůže vytipovat vhodné kandidáty z řad vězňů (v přípravném období takových projektů se uvažuje o jednotlivcích za rok) a v rámci investiční činnosti biskupství mohou vznikat pilotní projekty pro přechodné umístění těchto cílových skupin.

Příkladem mohou být aktivity Farní charity Česká Lípa, která má zkušenosti s provozem sociálního podniku, v němž se zaměstnanci zabývají údržbou zeleně. Zaměstnává zhruba 15 lidí a některým z nich poskytuje také ubytování v sociální ubytovně, kterou provozuje. Na základě této dobré praxe bude koncem letošního roku spuštěn projekt Biskupství litoměřického a Farní charity Česká Lípa, kterým je vybudování zemědělské sociální farmy na Českolipsku. Do budoucna by zde mohlo najít práci několik propuštěných vězňů (v řádech jedinců).

Zástupci Agentury pro sociální za-

čleňování informovali o příkladech sociálního začleňování znevýhodněných skupin, realizovaných v České republice i zahraničí. Dále připomněli skutečnost, že se agentura podílí na přípravě zákona o sociálním podnikání a uvítá v této souvislosti jakékoliv podněty od zainteresovaných stran.

Spolupráce Biskupství litoměřického, Agentury pro sociální začleňování a Úřadu práce ČR v oblasti podpory zaměstnanosti byla zahájena v letošním roce a už nese své ovoce. Na základě spolupráce církví s jednotlivými kontaktními pracovišti ÚP ČR bylo od začátku roku 2014 vytvořeno 42 nových pracovních míst (VPP/veřejně prospěšné práce a SÚPM/společensky účelné pracovní místo) v Libereckém kraji a 24 pracovních míst v okrese Teplice.

Snahou těchto subjektů je započatou spolupráci do budoucna rozvíjet, a to nejen ve smyslu tvorby dalších pracovních míst, ale rovněž ve smyslu udržitelnosti již vytvořených pracovních míst.

„Vítáme tuto spolupráci. Je to jedna z možností integrace, kterou církev mohou dělat přirozeně,“ okomentovali závěry jednání přítomní zástupci Vězeňské služby ČR.

Jana Michálová

Restaurování malířské výzdoby kaplí v Loretě Rumburk

V ambitu Lorety Rumburk mohou návštěvníci po desítkách let obdivovat restaurovanou nástropní a nástěnnou výmalbu dvou kaplí. Přímo před očima návštěvníků se během letních měsíců v kapli sv. Josefa a v kapli Nejsvětější Trojice restaurovala výzdoba stěn, připomínající bohatě nařasený závěs nebo dekorativní tapetu. Akademický malíř Martin Martan kromě toho obnovil nástěnné malby a dekorativní výmalbu křížové chodby. Jako vodítko při restaurování značně poničených maleb posloužila torza původní výmalby a historické fotografie. Veřejnost se s restaurovanými prostory mohla seznámit v sobotu 29. listopadu 2014 při komentovaných prohlídkách.

Restaurátorské práce v Loretě Rumburk přišly na 718 000 Kč. Obnovu v roce 2014 podpořilo Ministerstvo kultury, Město Rumburk a Řím-

skokatolická farnost – děkanství Rumburk.

Záchranné práce se dotkly výmalby kaple Nejsvětější Trojice z roku 1890 a kaple sv. Josefa z roku 1932. Obě kaple po restaurování proměnily svou podobu. Na jejich zdi se vrátila původní dekorativní výmalba, která se před 124 lety nebála kombinovat modrou, červenou, růžovou a hnědou barvu. Původní barevnosti hýří i jednotlivé pilíře, jejichž povrchová úprava napodobuje mramor. V kapli Nejsvětější Trojice se odstranil havarijný stav nástěnné malby „Kristus v Emauzích“. Malba zachycuje Ježíše Krista poté, co vstal z mrtvých, ve vsi Emauzy se zjevil svým učedníkům a žehná jim chléb.

Díky spolupráci s restaurátory se podařilo zjistit, který obraz využil akad. malíř Josef Neumann ml. z Horního Jindřichova u Rumburku jako předlohu při vzniku nástěnné malby v kapli sv. Josefa. Malba zobrazuje scénu „Odpočinek Svaté rodiny na cestě do Egypta“. Pochází z roku 1931 a je kopií obrazu italského malíře Francesca Trevisaniho z roku 1715. Originál obrazu se nachází v Galerii starých mistrů v Drážďanech. Kaple sv. Josefa je vůbec nejmladší součástí rozsáhlého barokního areálu rumburské Lorety. Pochází z let 1929–1932.

Restaurování jednotlivých kaplí přibližují návštěvníkům Lorety Rumburk fotografie výchozího stavu a dobové snímky. Mohou si je prohlédnout přímo před zachráněnými prostory. Restaurátorské práce na záchraně dekorativní výmalby křížové chodby Lorety Rumburk začaly v roce 2012. Dokončení prací se odvíjí od množství peněz, získaných na její obnovu. Celoročně přístupná barokní sakrální památka ve vlastnictví Římskokatolické farnosti – děkanství Rumburk se obnovuje od roku 1996. Do letošního roku stála záchrana Lorety 25,83 mil. Kč.

Klára Mágrová, Rumburk

Bířmování v Kadani

Biskup Jan Baxant navštívil v neděli 9. listopadu 2014 kadaňský kostel Povýšení svatého Kříže, kde

se zúčastnil bířmování pěti věřících ve svátek Posvěcení chrámu za přítomnosti faráře Jana Buriána (vlevo) a děkana Josefa Čermáka (vpravo).

Pavel Wolf, Kadaň

Kříž a ikona světových dnů mládeže v naší diecézi

V roce 1984 věnoval papež Jan Pavel II. mladým lidem celého světa prostý dřevěný kříž se slovy: „Ježíšův kříž! Neste ho do světa jako symbol lásky Ježíše Krista, která miluje celé lidstvo. Zvěstujte všem, že pouze v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém je vykoupení a spása.“ Kříž své putování po světě začal v Mnichově, odkud byl tajně dovezen do Prahy ke kardinálu Františku Tomáškovu, aby symbolicky spojil mládež východu a západu. Kříž doprovází všechny světové dny mládeže. Je krásnou tradicí, že rok před světovým setkáním mládeže putuje po farnostech hostitelské země a mladí lidé se okolo něj shromažďují k modlitbě. Během Světového dne mládeže na Květnou neděli 2003, který se konal v roce růžence, papež Jan Pavel II. přidal ke kříži ještě mariánskou ikonu Salus Populi Romani. Od té doby putují kříž a ikona společně.

Naší diecézí putoval kříž Světových dnů mládeže v roce 2002 (tehdy ještě bez ikony). Po dvanácti letech se k nám vrací.

Program:

středa 3. prosince 2014

Liberec

18.00 hod. studentská mše svatá v kostele sv. Kříže

19.00 hod. modlitba chval

čtvrtek 4. prosince 2014

Litoměřice, Ústí nad Labem

10.00 hod. formační setkání kněží a jáhnů – mše svatá v kapli DDKT v Litoměřicích

18.00 hod. studentská mše svatá v kostele Nanebevzetí P. Marie v Ústí nad Labem

Světový den mládeže se uskuteční v červenci roku 2016 v polském Krakově. Už nyní jsou v provozu české webové stránky www.krakov2016.signaly.cz, které nabízejí bližší informace.

Petra Přenosilová,

Diecézní centrum pro mládež Litoměřice

Projekt Adopce pištal

Projekt „Záchrana vzácných bozkovských varhan“ můžete podpořit adoptováním některé z pištal popř. jiné části varhan. „Adoptivní rodič“ obdrží Adoptivní listinu a jeho jméno bude zaneseno do pamětní knihy, kterou po dokončení restaurátorských prací umístíme do varhan pro příští generace. Listina může sloužit i jako netradiční dárek. Pomozte nám opravit tento jedinečný nástroj z roku 1852, aby se z jeho zvuku mohly těšit příští generace. **Adoptováno již bylo 270 pištal za téměř 150 tisíc korun.**

Máte-li zájem stát se „adoptivním rodičem“ některé z pištal, celého rejstříku či jiné části varhan, kontaktujte nás prostřednictvím e-mailu solnickova@dltm.cz.

Bližší informace o projektu na www.varhany-bozkov.eu

Hospic otevřel dobročinný obchod

Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích otevřel v polovině listopadu dobročinný obchod. Najdete ho v Litoměřicích cestou na Dómské náměstí, na rohu ulic Michalská a Jarošova. Název BONA FIDE byl použit záměrně, znamená totiž dobrý úmysl – tedy podporu hospice a především jím poskytovaných služeb. V obchůdku naleznete zboží různého zaměření pocházejícího z darů nebo příspěvků tvůrců a příznivců hospice. Přijďte se podívat a podpořit nás. Chcete-li podpořit náš obchod zbožím, kontaktujte jeho vedoucí paní Alžbětu Naskovou na mailu obchod@hospiclitomerice.cz nebo na tel. 731 402 546. Těšíme se na vás!

Irena Vodičková, Hospic sv. Štěpána

KALENDÁŘ pro rok 2015

Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích poskytuje paliativní péči od roku 2011. Prostředky na provoz se snaží získat z nejrůznějších zdrojů, protože ty stávající nejsou bohužel dostačující. Pro následující rok vydal kalendář, jehož zakoupením můžete toto specializované nestátní zdravotnické zařízení podpořit. Jeho cena je 199 Kč.

kontakt: 416 733 185-7
www.hospiclitomerice.cz

Jak jsem se učil být farářem VI. Svatba

Uplynulo mnoho měsíců, nežli se dostavili první snoubenci s žádostí o křesťanský sňatek. Bylo to ještě v době, kdy jsem byl novokněz. Tehdy nestačilo zajít pouze do kostela. Muselo se jít nejprve na národní výbor, kde snoubenci pod dohledem státního úředníka složili slib, že chtějí žít ve společném manželství. Museli se k tomuto kroku rozhodnout především proto, že chtěli spolu žít.

Někteří chtěli, aby jejich dítě, když nevěsta byla v očekávání, bylo dítětem legitimním, tedy z manželství. Byly také případy, kdy novomanželům byly nabízeny výhodné půjčky a výhody od zaměstnavatele. Manželský život jim nabízel i bezúročný a nenávratný půjčku. Myslím, že právě zde docházelo k tomu, že se lidé nebrali z odpovědné lásky, ale z prospěchu. I tyto kroky mohly mít za následek, že manželství nebylo bráno tak zodpovědně, jak se očekávalo.

Snoubenci, kteří přicházeli se žádostí o svátostný sňatek, také většinou neměli přístup čistě duchovní. V kostele se jim líbilo a potom přece jen vědomí, že sňatek před Bohem je nerozlučitelný. To jim řekli snad rodiče nebo prarodiče, ale o Bohu toho věděli pramálo. Náboženství se neučilo, první svaté přijímání se zvláště na vesnicích nekonalo - buď pro přísný dohled některých učitelů, pro obavy, aby se dítě dostalo na školu, anebo aby se mu neposmívali. Do kostela chodili téměř výhradně staří lidé.

Začalo se tedy od Adama. Řekl jsem něco o pradějinách stvoření, seznámil s vyvolením izraelského národa, který si zvolil cestu jít s Bohem ve svých dějinách. Poukázal jsem na významné duchovní osobnosti a vladaře. Dával jim poznat, kam vedla Boží lid nevěra a hřích. A nakonec příchod Spasitele, jeho zrození, učení, smrt a zmrtvýchvstání. Uváděl jsem to vždy ve spjitosti víry v jednoho Boha. Ale také s manželstvím, rodičovstvím a zodpovědností za děti.

Konečně přišel kýžený den. Snoubenci přišli z národního výboru rovnou do kostela s potvrzením, že jsou oddáni podle zákona a že jim je dovoleno, aby nad nimi byly vykonány křesťanské obřady. Maminka s ženichem kráčela před oltář. Ale co to měla na nohou? Ano, rozkrápnuté bačkory, značně zvetšelé. Až teprve délka kostela a slavnostní průvod ukázal to hrozně faux pas, které se stalo. Můj pohled byl jistě významný a udivený. Možná že až provokativní. Takže hrdá, červenolící

maminka sklopila oči. A teď to propuklo. „Vždyť já nemám boty! Takhle nemohu jít k voltáři. No to je vostuda!“ znělo celým kostelem. Ženich se smál. Manžel maminky dával hrdě najevo svou škodolibou radost. Bylo po průvodu. Všichni se šli podívat na bačkory panímámy. Jen varhaník se obul do kláves a pedálů, aby zněl co nejslavnostněji pochod toreadorů „dore a dore smělý, pozor si dej...“, aby dodal dostatek odvahy ženichovi i nevěstě.

Jen kněz se neusmíval, ale zachovával vážnost, aby se hosté s maminkou neurazili. Jeden šofér již jel domů pro boty a selka si sedla celá rudá do lavice. Obřady se vyvedly. Maminka uplakaná, na konci obřadu líbala ženicha i nevěstu v krásné dámské obuvi. „Pane faráři, to musíte s námi na oběd.“ A tak jsem běžel domů, vzal si oblek a vyrazil do místní hospody U Cepků na svatební menu.

Napsali jste...

Když se rozbil džbán a ženich to s nevěstou rádně zametli, přišly na řadu projevy a po nich samozřejmě přípitky a slavnostní „živijóó“. „Pane faráři, požehnejte nám, aby nám chutnalo.“ Lidé se bavili, seznamovali, pojídali chlebičky, šunku, svičkovou, ale také jitrnice a jelita, no a samozřejmě svatební tříposchodový dort. Nevěsta ho nakrojila a pan kuchař už dával na talířky, které ženich s nevěstou roznášeli. Pak to ale propuklo.

Přišli muzikanti, a začal tanec. Ale také hezké písničky. A když se všichni značně uhráli, muzikanti se šli občerstvit. Snědli talíř svičkové, zapili pivem a pak zatroubili fanfáry. Reprodukory oznamovaly sólo pro nevěstu a pana faráře. Nevěstě se nic neodmítá. A tak jsme se začali polkou a valčíkem točit na parketu. Skončilo to čardášem.

Pan farář se zapsal. „Von to umí, to si s ním musím taky skočit,“ pronesla jedna z žen. Nezůstala sama. Už tu byla druhá, třetí, pátá, desátá. Pak přišel na řadu řízek. „Pane faráři, mě jste ještě neprovedl.“ V osm nebo v devět večer jsem se poroučel. Tváře mi hořely, sako bylo mokré ze všech stran od potu. Hlava hučela, jako když jsem jí přitiskl na ul.

Když jsem šel v neděli do kostela přes hřbitov, už mě lidé častovali otázkami. „Jak jste se vytancoval, velebný pane. Moc vám to s nevěstou slušelo! Prý jste ani jeden kousek neseděl.“ - „Tak, tak.“ - „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.“ On si jistě chválu zasloužil, ale já

nevím, jestli jsem udělal něco dobrého pro církev. Nikdy jsem totiž nebyl tak chválen za Boží slovo, jako za to trdlování.

WV

(další ze vzpomínek jednoho z kněží naší diecéze)

Proč svatoanežská oslava v Litoměřicích

Zombiewalk je pochod živých mrtvých a velmi si ho oblíbili Liberečané. V Liberci se konalo už několik takových pochodů, a tak jsem se ptala, co vede lidi k tomu, že adoptují do české kultury něco tak ohyzdného a agresivního. Stovky lidí se převlečou za oživlé mrtvoly, které řvou a děsí zakrváceným šatem i obličejem kolemjdoucí. A uvědomila jsem si, že pokud my křesťané neumíme slavit své vlastní památky a nabízet tyto prožitky společnosti, pak společnost sama si prožitky vyhledá, vytvoří a příliš jí nebude záležet na vkusu. A kdepak asi zůstala naše touha po spáse duší? Že by ve zbožných knihách minulého století?

Letos v listopadu jsme si připomněli 25 let od svatořečení Anežky České, ke které vzhlíželi všichni lidé bez rozdílu, když v roce 1989 onen 17. listopad rozhýbal velké soukolí změn, aby nově uspořádal životní styl národa. A tak se zrodila myšlenka oslovit Anežku Českou nejprve v osobní modlitbě a pak vymyslet něco, co by nás spojilo ve vzpomínce na ni.

Krásná oslava svěťce v Doksanech nabídla sdílení duchovních hodnot v prostředí a v jazyce, kterému rozumí křesťané. Ale i ostatní lidé se potřebují přiblížit k církevnímu dědictví, které se zapsalo na stránky dějin českého národa, a to způsobem jim srozumitelným. Jako cesta k realizaci takového záměru se mi jevila možnost pozvat a zapojit do svatoanežských oslav širokou veřejnost a nabídnout jí k tomu prostor při benefičním koncertu, který by nějak ducha Anežky Přemyslovny už sám o sobě vyjadřoval. Slovo dalo slovo a pořadatelské role se ujala Farní charita Litoměřice, která krásně propojila službu paliativní léčby se schopností Anežky tišit a hojit rány, ať už tělesné nebo duševní. Původně jsme pozvali na koncert světoznámou českou harfistku Janu Bouškovou. Ta by byla ráda přijela, ale v těch dnech pobývala mimo republiku. Řízením Božím jsme objevili Romana Patočku, mladého, nadějného a v zahraničí oblíbeného houslistu, který se sotva vrátil z Ameriky a už už se chystal na další turné do Indie. Původní myšlenka pasivní účasti posluchačů na koncertě se začala rozvíjet o touhu předat jim něco

ze života a ducha sv. Anežky. Vzniklo tak pásmo rozjímání o Anežčině životě, celkem tři vstupy s názvem Anežka a lidská důstojnost, Anežka vidí, co je skryté, a do třetice Anežka, mír a oběť. Koncert se uskutečnil 13. listopadu v kostele Všech svatých po večerní mši svaté a posvátný prostor byl návštěvníky příjemně zaplněný. Přišli lidé všech věkových skupin. Účastnili se ho i klientky z domu seniorů na Dómském pahorku.

Sám Jiří Patočka přiznal, že ho účast překvapila: „Určitě jsem rád, že jsem mohl zvolit velmi pestrý program, aby v podstatě ti lidé, kteří přišli za meditací, si přišli na své a lidé, kteří mají zase zájem o virtuozitu, aby si snad také přišli na své. Vybral jsem skladby od Eugène Ysaÿeho, od Johanna Sebastiana Bacha, Paul Ben-Haima a Nathana Milsteina. A byl jsem i mile překvapen tou bohatou návštěvou, protože přestože člověk jezdí po celém světě, tak přesto je vlastně rád za to veškeré publikum, které přijde. Třeba nám se stalo s kvartetem, když jsme byli na zájezdě v Americe, že nám na jeden koncert přišlo asi jenom padesát lidí, a když tam vlastně jedete takovou dálku a pak vám tam přijde takhle málo lidí, tak jsem samozřejmě rád, když tady vidím tři čtvrtě plného kostela a že ti lidé si ještě váží hudby, že rádi přijdou...“

Po skončení houslového koncertu lidé mohli zůstat v kostele a zapojit se do modlitby nešpor, kterou přenášelo živé Radio Proglas od devíti hodin večer. Promluvu si připravil kanovník a probost litoměřické kapituly Jiří Hladík a nejednomu z nás srdce tlouklo radostí při jeho vřelých slovech. Moje radost z toho, že se zhostil úkolu vedení liturgie, byla velká, protože otec Hladík je v litoměřické diecézi jediným členem Řádu křížovníků s červenou hvězdou, který založila právě svatá Anežka. Stěžejní myšlenkou rytířova slova byl fakt, že nezáleží na tom, zda najdeme tělo svaté Anežky. „Legenda sice praví, že v zemi české bude dobře, až se najde její tělo, ale obsah legendy lze interpretovat i tak, že každý z nás musí Anežku znova najít sám v sobě, a to už nám přinese ono velké a zaslíbené dobro,“ vysvětloval.

Na modlitbě nešpor se nás sešlo dvacet lidí, což považuji za velký úspěch. Někteří z účastníků se breviář nikdy nemodlili a šli si to zkusit poprvé v životě. Dva z nich vytrvali a breviář se chodí modlit do studia Štěpán při živém vysílání. Atmosféra v kostele byla velmi hezká a padl tu dotaz, zda se podobná akce bude opakovat. Z mateřské redakce Radia Proglas v Brně přišla kladná odpověď. Svatoanežské oslavy v Litoměřicích doznaly oceně-

ní v řadách nevěřících lidí s pevným vztahem ke kultuře. Například MUDr. Magda Suchopárová (bez vyznání) přijela se svým manželem na svatoanežskou oslavu z Roudnice nad Labem a oba tuto aktivitu upřímně pochválili jako nevšední zážitek, který vedl k zamýšlení.

Nešpory následně poskytly prostor věřícím, kteří si v mnoha případech nemohou dovolit odcestovat za sv. Anežkou do Prahy. A tak usedli do lavic u Všech svatých a vydali ze sebe to nejlepší před půvabnou a důstojnou postavou zapůjčené sochy svěťce, ozdobené květinami a svícemi.

Ráda bych tu poděkovala otci Józefu Szeligovi, který nad vším pečlivě bděl, aby se dilo konalo tak, jak má a se vši důstojností. Děkuji samotné Anežce, že všechno dobře dopadlo, i když její oslavy protékaly skrze ruce amatérů a v organizování podobných věcí prostých začátečníků – Pavla Szymanského, asistenta ředitelky Diecézní charity Litoměřice, pana Kučery, dobrovolníka v celé záležitosti, dále mne, ale také skromné paní Marušky Mazancové, která místo, na kterém socha Anežky stála, ozdobila. O to zkušenější budeme příští rok, kdy, dá-li Pán Bůh, sejdem se v ještě hojnějším počtu. Poděkování stejně tak upřímné a hluboké, jako byla ta předchozí, patří našemu otci biskupovi Janovi, který této aktivitě předem požehnal, a tak mohla být harmonickým doplňkem svatoanežských oslav, které se odehrávaly souběžně ve stejném čase v Doksanech. Přijali jsme letos, jak doufáme, sv. Anežku trvale do svých srdcí, aby se z oživlých mrtvol stali svatí, kteří posvěcují své okolí.

Vlasta Klekerová,
Studio Štěpán Radia Proglas

Dobrá věc se podařila

Vše začalo telefonátem koncem května, kdy nesmělým hlasem pan Junek pronesl: „Pomozte mi, prosím.“ I když

tuto prosbu jako pracovník charity slyším dost často, tentokrát něco zaujalo moji pozornost více než obvykle. Pan Petr Junek žádal o pomoc s vyřízením elektrického invalidního vozíku.

Další setkání bylo v mostecké nemocnici. Pan Junek, který je již několik let na vozíčku, tentokrát musel svést boj s rakovinou.

Žije na Meziboří, kde je kopcovitý terén, chybí nájezd k domu a jedinou možností, jak se dostat ven, byla pomoc rodiny a přátel, kteří přišli vždy na zavolání, aby mu pomohli překonat schody nebo kopec.

Pro pracovníky Oblastní charity Most začal kolotoč vyjednávání s VZP, pro pana Junka kolotoč vyšetření, která musel podstoupit, aby tak potřebný vozík získal. Nakonec posouzení lékařů VZP bylo negativní a elektrický vozík mu byl zamítnut.

Dlouholetá dobrovolnice charity, paní Brigita Janovská, která loni dostala i ocenění Dobrovolník roku, oslovila naše německé partnery, zda je možnost tuto kompenzační pomůcku získat. Ozvala se naše partnerská organizace Pflegeheime Stiftung „Münch“ neboli Pečovatelské domy nadace „Münch“ s příslibem, že pro Oblastní charitu Most tuto pomůcku mají. Sice naše organizace musí ještě doplatit 10.000 Kč za baterii, ale tak potřebný elektrický vozík pan Junek může mít.

Dne 19. srpna 2014 zaměstnanci charity panu Petru Junkovi vozík předali k užívání.

Velké díky si zaslouží pánové z vedení nadace „Münch“ Thomas Münch a Peter-Paul Gruber, kteří zaměstnancům charity vozík předali, ředitelka Oblastní charity Most Eva Čenkovičová a také paní Brigita Janovská. Díky jejich dobrému srdci a snaze pomoci potřebnému se dobrá věc podařila.

Světlana Nikolova,
Oblastní charita Most

Poděkování sv. Anežky

Zaslechla Boží volání, vědomě se zřekla bohatství a zamílovala si chudobu, aby pak následovala ukřižovaného Božího Syna a došla do nebeské radosti. Tak připomněl významnou českou světici z rodu Přemyslovců sv. Anežku Českou litoměřický biskup Mons. Jan Baxant při slavnostní mši svaté, která se konala ve čtvrtek 13. listopadu 2014 večer v klášterním kostele Narození Panny Marie v Doksanech.

Uctít ji přišli desítky poutníků. Bohoslužbou oslavili 25. výročí jejího svatořečení, s nímž mnoho lidí spojuje události 17. listopadu 1989. U reliéfu světičky, který připomíná Anežčinu duchovní přítomnost v Doksanech, poutníci v litaních prosili o přímluvu za národ, obnovu církve v naší zemi, rodiny i za další potřeby.

„Hluboce a intenzivně jsem prožívala Desetiletí duchovní obnovy vyhlášené otcem kardinálem Tomáškem – se spolusestrami jsme se zapojovaly do většiny tehdy možných akcí. Moc ráda vzpomínám na pouť do Prachatic v roce zasvěceném Janu Nepomuku Neumannovi nebo na Strahov k ostatkům sv. Norberta. Přípravovaly jsme se na svatořečení Anežky České, a i když jsme nebyly do Říma, duchovně jsme to se všemi poutníky prožívaly a přes vysílání Radia Vatikán a Svobodné Evropy sledovaly.“

Věděly jsme o předpovědi, že v Čechách bude lépe, až se najdou Anežčiny ostatky, ale že se u nás uděje po jejím svatořečení taková změna, to nás ani ve snu nenapadlo. Když se ale začaly už po pár dnech po jejím svatořečení „trhat ledy“, bylo nám jasné, že

to je Anežčina zásluha – a o tom jsem přesvědčena dodnes.

Za těch uplynulých 25 let úcta ke sv. Anežce České určitě vzrostla, i když by samozřejmě mohla být větší. Moc mě těší, že se sv. Anežce České věnuje pravidelná pozornost i v našem doksanském kostele, že se scházíme ke společným modlitbám a vyprošujeme na Anežčinu přímluvu Boží požehnání pro celý národ, obnovu víry v naší zemi, Boží pomoc pro rodiny... A věřejší oslava sv. Anežky České mě moc povzbudila, protože se jí zúčastnilo i hodně rodin s dětmi, což je nadějně i do budoucnosti – zásadní životní hodnoty se předávají!

Před 25 lety jsem netušila, že mě Boží ruka dovede právě sem, do Doksan, kde sv. Anežka prožívala nějaký ten rok svého dětství. A poslední dobou mi díky účtě ke sv. Anežce připadá víc než pravděpodobné, že to byla i ona, která držela duchovně ruku nad tímto místem, aby nebylo úplně zničeno a mohl se zde opět obnovit i řeholní život. Socha sv. Anežky, kterou máme na klášterním nádvoří, mi často připomíná její milou duchovní přítomnost na tomto místě.

Pro mě osobně je to světička, kterou mám moc ráda, jsem jí už za mnohé vděčná a obracím se na ni dál s konkrétními prosbami. A věřím, že nejsem sama, že je sv. Anežka blízká mnoha věřícím, a možná i mnohým nevěřícím či hledajícím. Je to přece jen historická postava našich dějin, která je tak úzce spojena s naší současností.

s. Pavla O.Praem.

Děkujeme Ti, svatá Anežko!

Přišli jsme do pražské katedrály, která je symbolem kontinuity a vítězících idejí našich dějin, abychom tu poděkovali za velké dary, kterých se nám dostalo před pětadvaceti lety. Abychom poděkovali Bohu, který je Tvůrcem, Soudcem a Spasitelem lidstva. Poděkovali našim národním patronům v čele se svatým Václavem; dnes ale především sv. Anežce. Nenarodili se svatými, svatými se stali svou statečnou věrností Kristu a důslednou obhajobou pravdy a spravedlnosti.

Naše úcta a věrnost se obrací ke všem, kdo v jejich slépějích bojovali a umírali za svobodu naší země. Nesmíme dnes zapomenout na odvahu studentů před 75 roky, na oběti z doby války, na studenty z února 1948, na oběti hrůzných let padesátých, na ty, kdo stáli pevně v rozplzlém a mravně devastujícím období normalizace, ani na další generaci studentů, kteří se před pětadvaceti lety opět s mladou nadějí v budoucí život vystavili možné smrti a pozvedli naši vlajku, svíce rozumu a klíče zdravých tradic, aby jimi otevřeli brány do nadějnější budoucnosti.

Nedejme se zmýlit. Listopad nespádl z nebe, ani se jen tak sám od sebe nestal. Svoboda, které jsme znova nabyli, byla těžce vykoupěna. Nejsme tu shromážděni proto, abychom tak či onak pokrytecky vzpomněli na minulost, řekli: Máme to za sebou, udelejme tlustou čáru a začneme znova. Jsme tu proto, aby při takovém škrtu nebyla proškrtána naše nedávná historie, aby se stala hezkou bez „zbytečných malicherností“ jako Valdice, Mírov, Jáchymov, Ruzyně, Pardubice, Jihlava, Leopoldov, Želiezovce a bez „margiálních jmen“ těch, kteří platili svými životy a svobodou. Dr. Horáková, generál Heliodor Píka, student Bacílek, farář Toufar a stovky dalších rolníků a statečných odbojářů. Jsme tu proto, abychom si ujasnili jejich odkaz a přihlásili se ke své odpovědnosti. Nebudeme zde bilancovat uplynulých 25 let, o to se postarají jiní a jinak, ale musíme se zamyslet nad hodnotami, které jsme v listopadu uviděli, ale které nám zase mizí. Přitom nemůžeme upadnout do žádného anonymního „my“ a „oni“, ale musíme se podívat každý sám do sebe.

Je nám jasné, že svoboda musí mít cíl a vyžaduje občanskou kázeň, aby se nezvrhla v chaos? Je nám jasné, že demokracie má svůj řád a není to jen nějaké „šplouchání v davech“ a hádky o skupinové zájmy? Jsme si vědomi, že dochází k oddílšňování člověka? Že člověk bez jasných morálních kritérií se nemůže ani orientovat ani bránit? Přemýšlejme o tom. A nenechávejme to na-

potom. Začneme teď, tady a přiznejme si zcela věcně, co jsme každý osobně dlužen sobě, druhým lidem, národu, padlým, Bohu.

Z úvodního slova kard. Dominika Duky, katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha, 15. 11. 2014, Praha

Shromáždili jsme se v této překrásné starobylé pražské katedrále kolem Pánova oltáře, abychom si připomněli výročí svatořečení sv. Anežky České, které se uskutečnilo 12. listopadu 1989 v bazilice svatého Petra v Římě pod vedením nezapomenutelného papeže Jana Pavla II., dnes už také svatého. Tak velké výročí je přiležitostí k mimořádné radosti pro celé katolické společenství v České republice, které vzdává Bohu chválu a čest a oslavuje ho za milosti obdržené na přímluvu sv. Anežky; a plně důvěry a naděje obrací svůj pohled do budoucnosti, k dosažení stále větších cílů v lidském, společenském a duchovním růstu a nakonec svatosti. Jsem mezi vámi velmi rád a vděčně sdílím radost, pramenící z této krásné příležitosti. (...)

25. výročí svatořečení sv. Anežky České se prakticky překrývá se stejným výročím „sametové revoluce“, která šťastně ukončila útlak totalitního režimu, jenž tehdy ovládal zemi, a nastolila svobodu, demokracii a respektování lidských práv. Katolická církev k této události rozhodně neváhala přispět svým zvláštním a odvážným podílem. Když se na náměstích Prahy a dalších měst shromažďovali lidé při manifestacích proti režimu, katolické společenství bylo při tom a samo shromážděné k modlitbě v této katedrále, děkovalo Bohu za dar Anežčina svatořečení, dar, který předznamenal osvobození národa z ateistického otroctví. Jak to při tehdejší děkovné bohoslužbě vyjádřil nebojácný kardinál František Tomášek, že „on a celá katolická církev stojí na straně národa“ a podporuje jeho oprávněné požadavky na svobodu, nezávislost a sebeurčení. Samo svatořečení Anežky se odehrálo v neděli 12. listopadu 1989 a několik dní nato, v pátek 17. začala ona nezapomenutelná „sametová revoluce“, která vedla k pádu komunistické diktatury. Tím, že si katolická církev připomíná svatořečení sv. Anežky, děkuje zároveň Bohu za dar znovunabyté svobody. Ve stejnou chvíli vyjadřuje své přání, aby onou událostí započatý proces morální a duchovní obrody a obnovy národa pokračoval, prosadil se a v české společnosti se stále více upevňoval ve snaze o budoucnost naplněnou

spravedlností, pokojem a prospěchem všech jejich občanů.

Boží slovo, kterému jsme před malou chvílí naslouchali, osvětluje lidský i duchovní příběh sv. Anežky České a pomáhá nám, abychom lépe pochopili ten nejosobnější a nehlubší smysl jejího života.

V úryvku evangelia (Mt 25,31-46) líčí evangelista Matouš onu úžasnou a velkolepou scénu posledního soudu, při kterém se Ježíš zjevuje jako král, svrchovaný vládce vesmíru a nejvyšší soudce lidstva. Vyprávění nás poučuje o tom, že na konci času budeme souzeni výlučně podle lásky, přesněji za lásky vůči bližním, lásky, která je konkrétním výrazem naší lásky k Bohu: „Cokoli jste udělali/neudělali jednomu z těchto nejposlednějších bratrů a sester, to jste udělali/neudělali mně“ (Mt 25,40). Kdo jsou oni Ježíšovi „bratři a sestry“? Jsou to chudí, potřební, nemocní, uvěznění, lidé osamělí, bez domova a bez práce, drogově závislí, vyloučení na okraj společnosti, všichni, kteří trpí na těle a na duchu. Jakékoli jim prokázané dobro, konkrétní pomoc, poskytnutá útěcha a blízkost jsou učiněny samotnému Ježíšovi stejně jako to, co jim je upíráno, jako by bylo upřeno Ježíšovi.

Sv. Anežka Česká, která dokonalým způsobem pochopila toto Pánovo učení, dokázala ve svém životě nerozlučně spojit ony dva aspekty jediného přikázání lásky s vědomím, že se Ježíš nepřestává vtělovat v našich dějinách a naší lidské existenci a představuje se nám v chudých a potřebných. Narodila se v roce 1211 a jejími rodiči byli Přemysl Otakar I., český král, a Konstancie Uherská. Jako princezna mimořádně krásy byla Anežka vícekrát přislíbena coby nevěsta královským následníkům, a to podle především politických kalkulů, přičemž ona zásadně odmítala jakékoli návrhy k manželství. Okouzlena spiritualitou a mystikou sv. Františka a jeho sestry Kláry z Assisi, kteří byli jejími současníky, chtěla následovat Krista v jejich stopách a zasvětit se cele Bohu v řeholním životě. Proдалa všechn svůj majetek, aby v Praze mohla založit špitál pro chudé a nemocné a klášter pro takzvané „chudé sestry“, do kterého ona sama vstoupila o svatodušních svátcích roku 1234 a ve kterém složila své slavné sliby chudoby, čistoty a poslušnosti. Její život, prožitý v kontemplaci, modlitbě a účinné službě a projevech lásky vůči bližním, se dovršil 2. března 1282. Jsou dobře známé dopisy, které jí posílala sv. Klára, aby ji povzbuzovala v nastoupené cestě plného nasazení a zasvěcení Bohu a bližním.

Sv. Anežka vzala za své učení, které nám svatý apoštol Pavel nabídl v dnešním prvním čtení, v úryvku listu Kolosanům (Kol 3,12-17), když vybízí křesťany, aby „nade všechno měli lásku“, která je souhrnem všech křesťanských ctností a dokonale je všechny v sobě spojuje. Tím, že se Anežka oděla láskou, dokázala projevat něžnost, dobrotu, pokoru mírnost a trpělivost a otevírat své srdce potřebám chudých a nemocných.

Draží bratři a sestry, dnešní výročí nám nabízí vhodnou příležitost k úvaze nad životem a příkladem sv. Anežky, která, třebaže žila v době značně vzdálené té naší, i dnes zůstává přitažlivou postavou a velmi aktuální světicí. Zanechala nám bohaté duchovní dědictví: živé svědectví své lásky k Bohu prostřednictvím „služby lásky“ chudým, nemocným a potřebným. Tato „služba lásky je podstatným rozměrem poslání církve a je neoddelitelným prvkem její samotné podstaty“ (slova papeže Benedikta XVI., Apoštolský list Intima Ecclesiae Natura z 11. listopadu 2012, Proemio). Církev nesmí opomíjet službu lásky, stejně jako nesmí opomíjet vysluhování svátostí a zvěstování Božího slova (Benedikt XVI., Deus Caritas est, 22. z 25. prosince 2005). Jak říkal blahoslavený papež Pavel VI.: dějiny církve jsou dějinami lásky, a do těchto dějin se zapojuje také život a působení katolické církve v České republice. V následování příkladu a vzoru sv. Anežky, velké duchovní dcery této země, chce katolická církev nadále přispívat svým jedinečným způsobem k rozvoji a duchovnímu a morálnímu růstu společnosti, a činit to svým živým svědectvím víry a konkrétní „službou lásky“.

V této souvislosti chci připomenout slova, která v květnu roku 2013 řekl papež František představitelům Caritas Internationalis (Celosvětového sdružení katolických charit): „Církev bez lásky neexistuje“ a připojil, že láska je něžností církve vůči svému lidu; něžností a láskou Matky církve ke svým synům a dcerám; něhou a blízkostí.

Kež Bůh, na přímluvu sv. Anežky a všech svatých ochránců upevní naše dobrá předsevzetí, přivádí k završení díla dobra, které v nás započal a zahrne svým hojným požehnáním celý český národ. Amen.

Z homilie kardinála Pietro Parolina, státního sekretáře Svatého stolce při mši svaté u příležitosti 25. výročí svatořečení sv. Anežky České, katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha, 15. 11. 2014, Praha

www.cirkev.cz

Fotogalerie na straně 23

Praxi v cizí zemi vidím jako příležitost, říká německý student

Praxi v Diecézní charitě v Litoměřicích absolvovalo již několik studentů z různých škol České republiky, letos poprvé však této možnosti využil zahraniční student. Do Litoměřic přijel ze sousedního Německa a v litoměřické Charitě působí již dva měsíce.

Čtyřicetiletý **Maximilian Behr** se narodil v malé vesničce Oberschüpf poblíž Würzburgu. Po absolvování biskupského gymnázia působil rok u Červeného kříže, a poté se rozhodl pokračovat ve studiu. Ta ho dovedla do Eichstättu, kde nyní studuje katolickou univerzitu, poslední roky tráví většinu času zde. Doposud žádnou praxi v rámci studia neabsolvoval, v litoměřické Charitě tedy získává svou první a zároveň zahraniční praxi.

Využili jsme této příležitosti a zeptali se „Maxe“, jak mu všichni v Charitě říkají, jak vidí studentskou praxi v české Charitě zahraniční student.

Proč jste si zvolil pro zahraniční stáž zrovna Českou republiku?

To, že jsem se dostal na praxi do České republiky, byla šťastná náhoda. Vždy mě zajímala sociální témata a řešení sociálních problémů společnosti. Paní ředitelka Diecézní charity Litoměřice Růžena Kavková přednášela na mé vysoké škole o práci Diecézní charity Litoměřice. Řada služeb, o kterých mluvila, mi připadala velmi zajímavých, navíc jsem si v rámci svého studia vybral mezinárodní záměrnou stáž, neváhal jsem tedy a hned paní ředitelku oslovil s dotazem na možnosti praxe v české Charitě. Následovalo několik mailů ohledně možnosti a podmínek praxe a povedlo se.

Tuto praxi máte povinnou nebo dobrovolnou?

Tato praxe je povinná. Každý student na mé škole musí ve čtvrtém nebo v pátém semestru absolvovat nějakou praxi. 90 % naší praxe je absolvováno v Německu, v zahraničí je již možností méně. Já vidím praxi v cizí zemi jako příležitost poznat jinou kulturu. Navíc zde bydlím na studentských kolejkách vysoké školy v Ústí nad Labem, kde jsou ubytováni i další zahraniční studenti. Pokoj a koupelnu sdílím se studentem z Itálie.

Tato praxe je vaše první a rovnou v cizí zemi?

V průběhu studia jsem měl možnost poznat celou řadu zařízení, praxe v Litoměřicích je ale, pravda, má

první praxe v sociální oblasti a rovnou v cizině. Po maturitě jsem také rok dobrovolně pracoval u Červeného kříže, což by se možná dalo částečně považovat za praktickou zkušenost uplatnitelnou v sociální oblasti.

Můžete nám přiblížit svoji činnost u německého Červeného kříže?

Po maturitě jsem nevěděl, co bych měl studovat dál, věděl jsem ale, že by to měla být práce s lidmi v sociální oblasti. V tu dobu, bezprostředně po maturitě se mi moc nechťelo nastupovat další studium. Rozhodl jsem se tedy pro rok dobrovolné sociální práce v německém Červeném kříži. Abych se mohl stát kvalifikovaným pracovníkem pro záchranu, musel jsem nejprve absolvovat několika-týdenní školení pro pracovníky záchranné služby. Po tomto tréninku jsem se mohl stát druhou osobou v záchranném voze.

Popravdě jsem zde prožil nelehké chvíle, některé případy byly opravdu obtížné, naučil jsem se ale tehdy hodně o sobě. Poznal jsem, co dokážu, a získal mnoho cenných zkušeností. Navíc kolegové v Červeném kříži byli skvělí, nikdy neodmítli, když jsem potřeboval pomoci. Stále jsem s nimi v kontaktu, i nyní, když opět studuji, občas vypomohu.

Dostal jste i jiné nabídky na stáž nebo jste dál nehledal?

Měl jsem možnost jít do Ugandy do jedné malé nevládní organizace, která se stará o jakési vytváření sítí mezi jinými nevládními organizacemi. Nepochybuji, že by to bylo velmi vzrušující, ale jen velmi malá část mé práce by byla sociálního charakteru. Oproti tomu v Charitě v Litoměřicích jsem viděl širokou škálu sociálních služeb, nebylo tudíž pochyb o tom, jít sem.

Měl jste před příjezdem nějaká očekávání či obavy?

Byl jsem hlavně zvědavý na českou kulturu a sociální práci mimo Německo. V litoměřické Charitě mě hodně zaujala humanitární pomoc,

zajímalo mě, jak zde zvládají práci při katastrofách. Samozřejmě velkou bariérou je jazyk. Nemluví česky a němčinu mohu využívat jen zřídka, a tak ke komunikaci využívám hlavně angličtinu.

Jak hodnotíte dosavadní praxi?

Dosavadní praxi hodnotím na výbornou. Mohl jsem se aktivně zapojit do hodnocení charitní činnosti v rámci pomoci při a po povodni v roce 2013. Aktivita Charity byly dle mého názoru obdivuhodné. Rozsah pomoci, kterou dokázala nabídnout, byl široký a dle mého názoru skutečně efektivní. Velké pozitivum vidím také v tom, že pomáhala dlouhodobě. Práce v této oblasti mi přinesla hodně podnětů k zamyšlení a leckdy jsem svým nápadem i přispěl. Úžasná je ale také rozmanitost dalších nabízených služeb i mimo povodně. V mnoha ohledech vidím, že sociální práce zde se od té v Německu liší.

Nevěnuji se ale jen práci v Charitě. V poslední době jsem byl hodně zaplněn psaním zpráv pro mou univerzitu a nyní se zabývám přípravou výstavy fotografií o migraci v České republice, která bude v prostorách ústecké univerzity.

Jak se podle vás liší práce české Charity od německé?

Na základě svých zkušeností nemohu hodnotit činnost české ani německé Charity komplexně, ale myslím, že nabízené služby jsou na srovnatelné odborné úrovni, jen systém práce a postupy se trochu liší.

Co vás z činnosti Diecézní charity nejvíce zaujalo? Překvapilo vás něco?

Velmi mě zaujala práce litoměřické Charity v rámci katastrof. Místní Charita je jednou ze složek integrovaného záchranného systému, to jí umožňuje aktivně se zapojit do činnosti při odstraňování následků katastrof téměř v každé fázi pomoci, což je v Německu nemyslitelné. Tento fakt jasně mluví o významu Charity ČR na národní úrovni. Dost mě překvapilo, že i přes tuto skutečnost Charita není, s výjimkou několika finančních sbírek, více podporována katolickou církví. Podle získaných informací je Charita v Čechách podporována hlavně státem. V Německu je Charita vlajkovou lodí katolické církve, a proto je i finančně podpořena především církví.

Již máte za sebou dva měsíce praxe, jak dlouho zde ještě plánujete zůstat?

Praxe v Charitě mi končí třicátého ledna příštího roku, do Německa bych měl pak odjet osmého února. Ještě mám tedy zhruba polovinu před sebou.

Co byste chtěl v České republice ještě stihnout?

Díky studentům z Erasmu a návštěv charitních zařízení v rámci mé stáže jsem poznal již spoustu krásných míst České republiky, například Českosaské Švýcarsko, Karlovy Vary, Prahu, Mělník, Plzeň. Rád bych se ještě podíval na východ Česka. Je-li to možné, chtěl bych také v zimních měsících stihnout navštívit nějaké místní lyžařské středisko.

A jaké jsou vaše plány do budoucna? Myslíte po ukončení studia?

Asi díky zkušenosti z Červeného kříže, ale bezpochyby také díky mému studiu, bych se rád věnoval humanitární a rozvojové pomoci. Pokud to bude v zařízení církevním, která v Německu nabízejí zajímavé příležitosti, budu jen rád.

Chtěl byste nám ke své praxi ještě něco sdělit?

Max cestuje po charitních zařízeních v rámci celé diecéze

Zpočátku jsem byl k výběru stáže trochu skeptický, a to především proto, že neovládám český jazyk. Až doposud mohu s radostí konstatovat, že jsem se vždy setkal jen s přívětivými a otevřenými lidmi a s nikým a s ničím neměl žádnou špatnou zkušenost. Dva měsíce, které jsem zde prožil, bych hodnotil jako velmi přínosné a neméně zábavné. Věřím, že v následujících měsících, které mi zbývají, poznám ještě lépe místní kulturu, lidi a možná na konci stáže řeknu také konečně nějakou větu česky.

Připravila Edith Kroupová,
Diecézní charita Litoměřice

otázka pro:

Romana Strižence,
zástupce ředitelky
Diecézní charity Litoměřice

Jak hodnotíte z pozice mentora Maxovo působení u nás?

Možnost spolupracovat v rámci praxe se studentem zahraniční univerzity pro nás nepochybně znamená zajímavou profesní výzvu, která ve svém důsledku může naši práci nejen obohatit, ale umožní nám rovněž posoudit úroveň praktikantů českých a zahraničních. Pochopitelně největším úskalím byla, a do jisté míry stále je jazyková bariéra. Kolega je schopen se plynne dohovět anglicky a německy, včetně odborné terminologie, vzhledem k nízké jazykové vzdělanosti v našem regionu to však není dostačující k samostatnému zapojení do služeb a aktivit, které realizujeme. Nezbyvá než s touto bariérou pracovat prostřednictvím tlumočení.

Hlavním předmětem zájmu kolegy Maxe je pomoc při mimořádných událostech typu povodní a seznámení se s prostředím, v němž jsou poskytovány sociální služby. Praxi realizujeme především prostřednictvím tzv. „stínování práce“, kdy mě kolega doprovází (stínuje) a pozoruje při plnění mých povinností, a tam, kde je to možné, plní samostatné úkoly.

Po dvou měsících praxe mohu konstatovat především to, že systémy praxí Katolické univerzity v Eichstättu jsou zpracované způsobem, který skutečně umožňuje mně jako mentorovi posoudit silné i slabé stránky studenta, a zneumožňují absolvovat praxi pouze naoko.

Spolupráci se zahraničním kolegou si nemohu vynachválit. Oceňuji nejenom jeho kvalitní teoretickou přípravu na působení v oboru, ale i obrovskou míru motivace a nasazení. K tomu je třeba zohlednit i to, že působí v kulturně i jazykově odlišném prostředí a je dlouhodobě izolován od domova. Max nám díky odlišné profesní zkušenosti umožňuje svými postřehy a zkušenostmi obohacovat i naši práci.

Pevně doufám, že profesní vazba, která tímto vznikla, setrvá i po ukončení praxe a snad v budoucnu dojde praktického naplnění například prostřednictvím nějakého projektového partnerství.

Zahraniční spolupráce Diecézní charity Litoměřice

Charita v litoměřické diecézi se aktivně zapojuje do zahraniční spolupráce. Ve dnech 12. – 13. listopadu 2014 se její pracovníci zúčastnili konference v německém Schmochtitz, kde se sešli zástupci německé, polské a české Charity a vyměnili si zkušenosti z charitní práce, tentokrát zaměřené na téma chudoba, což naznačoval již samotný název konference „Nezapomeň na chudé“. Za českou Charitu promluvil o rizicích chudoby seniorů s nízkým důchodem Roman Striženeček a poradenství v zadluženosti představila Marie Haufová, oba z Diecézní charity Litoměřice. Paní Smolová z domu pokojného stáří, Domova sv. Vavřince v Chrastavě Oblastní charity Liberec, mluvila o práci se seniory a o tom, jak senioři vnímají chudobu.

Přednáška německé strany se zaměřila zejména na chudobu sociální, kterou řeší volnočasovými aktivitami dětí a snaží se potřebné děti v tomto směru podporovat. „Chceme poskytovat pomoc, ne almužnu,“ zaznělo z německé strany v reakci na charitní jídelny, kde se pouze vydává jídlo a s lidmi se dále nepracuje.

Polská přednáška se zaměřila na formy chudoby v Legnické diecézi. Dozvěděli jsme se, že i přes relativně vyspělou zemi je zde zapotřebí potravinového programu PAED, který zajišťuje bezplatné potraviny rodinám, dětem, lidem bez domova, uprchlíkům, lidem po výkonu trestu, obětem přírodních katastrof či jiným potřebným.

Konferenci navštívil také německý biskup diecéze Dresden-Meißen Dr. Heiner Koch, který rovněž upozornil na vzrůstající chudobu, kterou přičítá především slábnoucí solidaritě ve světě, a vyzdvihl práci Charity slovy: „Bez Charity není církev, která bere Boha vážně. Charita je jednou z cest, jak zvěstovat víru. Bůh Charitu potřebuje.“

Podobné konference, kde se vždy setkávají tři země, se litoměřická Charita zúčastnila již po šesté, z toho jednou ji sama organizovala.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Peter Krefft

Tolkienovo vidění světa

Křesťanská filozofie Pána prstenů

Dobrodružný a strhující svět Tolkienových děl nelze napodobit. Přitažlivá však může být i „výprava“ do myšlenkového světa tohoto autora, který do svých knih ukryl bohaté křesťanské poselství. *Váz., 336 str., 349 Kč*

Karol Wojtyła – Jan Pavel II.

Před zlatníkovým krámkem

Když v roce 1960 v jednom polském časopise vyšla divadelní hra o manželské lásce, málokdo tušil, že pod jménem Andrzej Jawień se ve skutečnosti skrývá krakovský biskup Karol Wojtyła. Co může biskup vědět o lásce? „Vezměte a čtěte“ – a zjistíte, že toho o ní ví překvapivě mnoho... *Váz., 88 str. (připravuje se na prosinec)*

Salvatore Tumino

Odpustit otci i matce

Vztah k rodičům netíží jen dospívající, ale i ty, kdo jsou již sami rodiči. Možná že si sami nepripouštíme, že je třeba sestoupit do naší minulosti a odpustit, abychom mohli milovat v plnosti. *Brož., 64 str., 99 Kč*

Papež František

U mne je vždy otevřeno

Rozhovor, který s papežem Františkem vedl jeho spolubratr a redaktor italského časopisu Civiltà Cattolica P. Antonio Spadaro SJ. Otevírá se v něm v celé šíři vize papeže Františka o světě, ve kterém žije on i my, a také jeho „obyčejná“ lidská stránka. *Váz., 160 str., 185 Kč*

Sznurkowski Sławomir

Svatá noc

Krásné obrázky, které čekají na své barvy, a jednoduchá vypravování, určená k předčítání, ale vhodná i pro malé čtenáře. Na Štědrý den vypravuje babička nedočkavým vnoučatům příběh o narození malého Ježíška. Než se Anička s Honzíkem nadějí, začíná Svatá noc i u nich doma. *Omalovánka, 16 str., 32 Kč*

Fabiola Garza

Chlapec, který se stal papežem

Příběh svatého Jana Pavla II.

Ilustrovaná kniha pro nejmenší čtenáře, která přibližuje postavu nového světce, papeže Jana Pavla II., od jeho dětství až po odpověď kardinálům v konkláve. *Plnobarevná velkoformátová kniha, 64 str., 149 Kč*

Pozvánky

Výstava „58 zlikvidovaných kostelů a kaplí v okrese Most“, Most, do 31. 1. 2015

Oblastní muzeum (Československé armády 1360), úterý–pátek: 9.00–17.00 hodin, sobota–neděle: 13.00–17.00 hodin. Výstava „58 zlikvidovaných kostelů a kaplí v okrese Most“, kterou připravilo Oblastní muzeum v Mostě.

Kanovnícké nešpory, Litoměřice, 7., 14., 21. a 28. 12. 2014

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

Varhanní koncert, Frýdlant, 2. 12. 2014

Kostel Nalezení sv. Kříže, 18.00 hodin. Jana Zdislava Havlíčková – varhany. Na programu jsou skladby M. Schneidera, F. Schuberta, J. K. Kuchaře, A. Dvořáka, S. Rachmaninova a dalších autorů.

Nikodémova noc, Raspenava, 5. 12. 2014

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii – tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).

Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 5. 12. 2014

Klášteřínský kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, každý první pátek v měsíci; 19.30 hodin modlitba růžence, 20.00 hodin mše svatá, adorace, eucharistický průvod, svátostné požehnání. www.klasterdoksany.cz

Poutní mše svatá, Horní Police, 6. 12. 2014

Arciděkaný poutní kostel Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin. Vždy první sobotu v měsíci.

Rynoltická pouť, Rynoltice, 6. 12. 2014

Kostel sv. Barbory, 15.00 hodin. Poutní mše svatá ke cti sv. Barbory, patronky farnosti a obce Rynoltice. Kostel bude opět otevřen po 6 letech, kdy zde probíhala oprava krovů. Mši svatou oslavuje generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl.

Adventní koncert, Opočno, 6. 12. 2014

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 16.00 hodin. Adventní koncert sopranistky Pavlínky Senic a jejích hostů. Na koncertě budou uvedeny skladby G. P. Telemanna, A. Dvořáka, W. A. Mozarta, A. Vivaldiho, J. S. Bacha, A. Michny a dalších autorů.

Benefiční koncert na podporu Fondu ohrožených dětí, Hejnice, 6. 12. 2014

Kostel Navštívení Panny Marie, 18.00 hodin. Benefiční koncert ve prospěch Fondu ohrožených dětí. Václav Hudeček – housle, Milan Muzikář – fagot, komorní soubor Musica Lucis Praga. Na programu jsou skladby P. J. Vejvanovského, G. P. Telemanna, A. Vivaldiho a dalších autorů. www.mcdo.cz

Koncert, Horní Maxov, 6. 12. 2014

Kostel Božského srdce Páně, 17.00 hodin. Na programu jsou skladby A. Dvořáka, W. A. Mozarta, A. Vivaldiho a dalších autorů.

Živý betlém a adventní koncert, Mnichovo Hradiště, 7. 12. 2014

Kostel sv. Jakuba, 18.00 hodin. Adventní koncert „Koncert k počtu sv. Mikuláše“. Účinkují: Vladimír Roubal (varhany), Vladimír Matějček (slovo). Farní zahrada v Mnichově Hradišti – ztvárnění betlémského příběhu.

Adventní koncert, Bělá pod Bezdězem, 7. 12. 2014

Kostel Povýšení sv. Kříže, 17.00 hodin. Na programu jsou skladby J. S. Bacha, G. F. Händela, B. M. Černohorského a dalších autorů.

Adventní koncert, Nový Bor, 7. 12. 2014

Kostel Nanebevzetí P. Marie, 17.00 hodin.

Adventní koncert, Jeníšovice, 7. 12. 2014

Kostel sv. Jiří, 17.00 hodin.

Adventní koncert, Kryštofovo Údolí, 7. 12. 2014

Kostel sv. Kryštofa, 18.00 hodin. Eva Myslivcová, Ondřej Valenta.

Vánoční Modlansko, Modlany, 7. 12. 2014

Kostel sv. Apolináře, 16.00 hodin. Smyčcový kvartet Antik.

Vánoce 2014 a Musica Bohemica, Turnov, 7. 12. 2014

Kostel Narození Panny Marie, 15.00 hodin. Program Vánoce 2014 a Musica Bohemica. Na koncertě zazní koledy z Jistebnického kancionálu v úpravě J. Krčka, Vánoční mše a Vánoční muzika J. Krčka, vánoční písně A. Michny z Otáradovic, koledy staré Evropy a české a moravské koledy v úpravě J. Krčka. Hraje komorní soubor Musica Bohemica, umělecký vedoucí a slovem provází Jaroslav Krček, sóla zpěv – Petra Havránková a Karel Jakubů.

Adventní koncert, Hodkovice nad Mohelkou, 7. 12. 2014

Kostel sv. Prokopa, 18.00 hodin.

Andělské zpívání, Česká Lípa, 8. 12. 2014

Bazilika Všem svatých, 15.30 hodin. Vánoční zpívání dětí z mateřských škol. Pondělí a úterý 8. a 9. prosince od 15.30 do 18.30 hodin.

Koncert, Libochovany, 8. 12. 2014

Kostel Narození Panny Marie, 18.00 hodin. Koncert dětského sboru Vinohrádek.

Andělské zpívání, Česká Lípa, 9. 12. 2014

Bazilika Všem svatých, 15.30 hodin. Vánoční zpívání dětí z mateřských škol.

Adventní koncert, Bezděz, 11. 12. 2014

Kostel sv. Jiljí, 17.00 hodin. Fújarový koncert vánoční a duchovní hudby.

Duchovní obnova, Jiřetín pod Jedlovou, 11. 12. 2014

Penzion Kongregace Dcer Božské Lásky. Duchovní obnova na téma: „Život v církvi Kristově“. Exerzitátor: J.M. can. ICLic. Martin Davídek. Začátek – čtvrtek 11. 12.: večerí 18.00 hod.; konec – neděle 14. 12.: 12.00 hod. obědem. Duchovní obnova je určena všem. Cena: 1 140 Kč. Přihlášky do 4. 12. 2014. Kontakt: Penzion Kongregace Dcer Božské Lásky, Klášterní 254, 407 56 Jiřetín pod Jedlovou; tel.: 412 379 350, mob.: 739 258 166, e-mail: kdbl.jiretin@volny.cz; <http://mujweb.cz/kdbl.jiretin/>

Koncert, Ústí nad Labem, 12. 12. 2014

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 17.00 hodin. Koncert Báry Basíkové. Pořádá OC Forum Ústí nad Labem.

Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 12. 2014

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci se koná pěší pouť po obnovené poutní cestě z blízkého Oseka do Mariánských Radčic: sraz zájemců je ve 14.00 hodin před bývalým priorátem oseckého kláštera. Následně se v 16.00 hodin v poutním kostele v Mariánských Radčicích slaví poutní mše sv. www.maria-ratschitz.de

Adventní koncert, Turnov, 14. 12. 2014

Kostel sv. Františka z Assisi, 15.00 hodin. Pěvecký sbor Musica Fortuna. Program: Ave Maria, Tichá noc, Den přelavný ad. Po čtení následuje pásmo koled.

Vánoční Modlansko, Modlany, 14. 12. 2014

Kostel sv. Apolináře, 16.00 hodin. Děti MŠ Modlanská rolnička.

Adventní koncert, Hodkovice nad Mohelkou, 14. 12. 2014

Kostel sv. Prokopa, 18.00 hodin.

Adventní koncert, Krásná Lípa, 14. 12. 2014

Kostel sv. Máří Magdalény, 16.00 hodin. Koncert pěveckého sboru Lužičan.

Česká mše vánoční, Mnichovo Hradiště, 14. 12. 2014

Kostel sv. Jakuba, 18.00 hodin. J. J. Ryba: Česká mše vánoční.

Vánoční zpívání, Ústí nad Labem, 15. 12. 2014

Kostel Nanebevzetí P. Marie, 16.00 hodin. Vánoční zpívání dětského pěveckého sboru Rarášci.

Česká mše vánoční, Libochovany, 15. 12. 2014

Kostel Narození Panny Marie, 19.00 hodin. Chorea Academica – J. J. Ryba: Česká mše vánoční.

Koncert, Česká Lípa, 18. 12. 2014

Bazilika minor Všem svatých, 18.00 hodin. Koncert duchovní hudby – „Sláva budiž“ na podporu činnosti Farní charity Česká Lípa.

Předvánoční koncert, Bělá pod Bezdězem, 19. 12. 2014

Kostel Povýšení sv. Kříže, 18.00 hodin. Na programu jsou vánoční skladby.

Adventní koncert, Lobeč, 20. 12. 2014

Kostel Povýšení sv. Kříže, 14.30 hodin.

Adventní koncert, Mšeno, 20. 12. 2014

Kostel sv. Martina, 17.00 hodin.

Adventní koncert, Katusice, 21. 12. 2014

Kostel Nanebevzetí P. Marie, 16.00 hodin.

Vánoční hudba, Mnichovo Hradiště, 21. 12. 2014

Kostel sv. Jakuba, 18.00 hodin. „Česká a zahraniční vánoční hudba“. Pěvecký sbor Charmoné přednese pásmo vánočních písní, koled a pastorel.

Vánoční Modlansko, Modlany, 21. 12. 2014

Kostel sv. Apolináře, 16.00 hodin. Dětský pěvecký sbor Poupata.

Křesťanské Vánoce

Nabízíme vám, abyste se zapojili do projektu Křesťanské Vánoce, jehož smyslem je přiblížit duchovní poselství křesťanských Vánoc nejširší veřejnosti. V letošním roce tak máte opět možnost prezentovat adventní a vánoční programy své farnosti prostřednictvím společných webových stránek www.krestanskevanoce.cz.

Do projektu je zapojena katolická církev a křesťanské církve, jež jsou členy Ekumenické rady církví a umožní bezplatně návštěvu kostelů, modliteben a betlémů. Programy není třeba vytvářet nově pro tento účel, jedná se o prezentaci akcí, které běžně v tomto období ve farnosti probíhají – zehnění adventních věnců, roráty, adventní duchovní obnovy, možnost pro svátost smíření, mikulášské besídky, průvody světla, adventní koncerty, půlnoční bohoslužby, živý betlém apod.

Přihlásit se můžete tak, že vyplníte elektronickou přihlášku, kterou naleznete na www.krestanskevanoce.cz v části „Informace a přihlášení“, popř. na e-mailu solnickova@dlm.cz. Garantem duchovního rozměru programů je příslušný duchovní správce farnosti, jenž může administraci stránek pověřit kontaktní osobou.

Nabídka
Karmelitánského nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, tel.: 384 420 295

Jostein Gaarder

Kouzelný kalendář (2.vyd.)

Příběh pro malé i velké čtenáře o dobrodružném putování ze současnosti do Betléma přelomu letopočtu, kde se právě narodil Ježíš.

Váz., 248 str., 259 Kč

Anselm Grün, ilustrace Giulian Ferri

Vánoční příběh

A. Grün živým a neotřelým způsobem vypráví příběh o Ježíšovu narození. Vše doprovázejí krásné ilustrace G. Ferriho.

Sešit A4, brož., 28 str., 99 Kč

Conrad de Meester

Nebe v mé duši

Exercice s Alžbětou od Trojice

Karmelitka Alžběta od Trojice je u nás zatím méně známá než její současnice Terezie z Lisieux, ale její dílo Poslední rekollece patří k vrcholům současné křesťanské literatury. Knička Nebe v mé duši se snaží zpřístupnit její hluboký text všem duchovním hledačům. Text může sloužit jako pomůcka k osobním rekolekcím, k exerciciím všedního dne nebo prostě k duchovnímu rozjímání.

Brož., 144 str., 159 Kč

Israel Steinberg, Salcia Landmannová ed.

Židovská moudrost tří tisíciletí

Kniha je reprezentativním výběrem aforismů, přísloví, rčení a zlidovělých výroků židovských myslitelů na různá všelidská témata. Představuje bohatství duchovní tradice a lidové moudrosti židovského lidu.

Váz., 264 str., 229 Kč

Bohuslav Korejs

Rorate – české adventní zpěvy 16. století

Staročeské roráty patří k našim nejkrásnějším duchovním písním. V tomto útlém sešitku naleznete kompletní sestavu rorátů i s varhanním doprovodem, která doplňuje zpěvník „Roráte“ vydaný KNA v r. 2003.

Brož., 40 str., 65 Kč

Vojtěch Kodet

Vánoční radost

Drobná knížečka vhodná jako malý dárek nebo pozornost s inspirativními texty, jak prožít vánoční poselství opravdově a hluboce.

Dárková brožura, 16 str., 29 Kč

Radio Proglas

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo přes satelit. Informace najdete na www.proglas.cz. Jestliže máte zájem dostávat zdarma podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

Každé pondělí od 15.40 hodin vysíláme pořad **Kukadlo**, který poodhrnuje oponu redakčního zákulisí. Vždy na začátku týdne se tak můžete dozvědět o všem, co se v Radiu Proglas aktuálně děje – jaké se chystají přímé přenosy, na jaké pořady se můžete těšit, zdali jsou nějaké programové změny. Také členové Klubu přátel Radia Proglas – Kapři vždy zjistí, jakými novinkami víří proglasový rybníček.

V pátek v pravidelném čase od 22.00 hodin (nebo v repríze následující neděli od 17.30 hodin) vysíláme pořad **Dotýkání světla** zaměřený na rozličné otázky křesťanské spirituality. Od 28. 11. – v adventní době – se budeme zamýšlet nad Božím (po)volání člověka. O Vánocích totiž oslavíme narození Ježíše, kterého jsme povoláni následovat. Bůh ale volal člověka již dávno před narozením Krista. K čemu? Tak nejprve k životu, jak popisuje kniha Genesis. K poslechu prvního dílu cyklu s názvem Nenutí, jen volá zas a zas na téma Stvoření člověka – povolání k životu zve redaktor Marek Chvátal spolu s P. Ambrožem Šamalem O.Praem. V dalších dílech nás budou zajímat Abram a jeho povolání k víře, dále Mojžíš se svým povoláním ke svobodě a nakonec David, jenž byl povolán k věrnosti.

Kafemlýnek, který zaujme hlavně ženy na mateřské dovolené, babičky, učitele nebo vychovatele, zachytí každé úterý od 9.30 hodin. Témata adventních relací zní: Sociální služby a jejich možnosti (2. 12.), Domácí škola (9. 12.) a Společně v adventu (16. 12.). Slovem provázejí redaktorky Ivana Horáková, Irena Kintrová a Adriana Růžicková.

Na přelomu 18. a 19. století jako vedlejší produkt hospodářské krize v českých zemích doslova rozkvetl nový výtvarný obor. Sklářům a lidovým malířům se postupně podařilo oslovit široké vrstvy obyvatelstva – především však ty nejchudší – pomocí obrázků zhotovených technikou malby na skle. K jejich nejčastějším námětům patřily výjevy ze života Ježíše Krista, Panny Marie a řady světců. Adventní **Folklorní okénko** s českou muzikou na vlnách Proglasu ve středu 3. 12. od 16.55 hodin otevře Zdeněk Vejvoda.

Magazín pro dětské a věkem mladé posluchače – **Barvínek** – naladíte každé úterý od 16.00 hodin nebo v repríze v sobotu od 9.30 hodin. V době předvánoční 9. 12. se s mikrofonom podíváme například do Štětí. Že vám toto místo nic neříká? Nabídneme vám výlet po radiových vlnách do známé vodní elektrárny, kde se „dějí věci“... A možná byste ani nevěřili, že otáčení turbíny pro výrobu elektřiny může pomáhat i v charitních projektech. Víc už prozradí Luděk Strašák spolu s Kateřinou Kovaříkovou. Tak na slyšenou!

Rozhodně svátečně nás 19. 12. v rámci **Oktávy** naladí Klára Beránková. Od 16.55 hodin totiž pozve na novoroční benefiční koncert Moravského tria a jeho hostů. Od houslisty Jiřího Jahody se dozvíme nejen to, jaké skladby si můžete přijít poslechnout, ale také pro koho bude letošní výtěžek z koncertu určen. Podrobnosti zjistíte v našem pravidelném pátečním týdeníku, věnovanému klasické hudbě.

Jitka Skřičková

Regionální Studio Štěpán Radia Proglas připravilo na prosinec pořad s Antonínem Štěpanovským, vedoucím našich katolických skautů a studentem pedagogické fakulty UJEP v Ústí nad Labem, nazvaný **Katoličtí skauti v litoměřické diecézi**.

Premiéra: pondělí 9. 12. ve 22.00 hodin

Repríza: úterý 15. 12. v 9.30 hodin

Pořady Studia Štěpán naleznete v archivu vysílání Radia Proglas:

www.proglas.cz/audioarchiv.html

Vlasta Klekerová

adventní a vánoční programy naleznete na
www.krestanskevanoce.cz

Z diáře Mons. Jana Baxanta

12. 16.00 hod. Pastorační návštěva česko-německé MŠ Diecézní charity Litoměřice
12. 6.00 hod. Roráty, katedrála, Litoměřice
12. 10.00 hod. Formační setkání jáhnů a kněží, Diecézní dům kard. Trochty, Litoměřice
12. 14.00 hod. Pastorační návštěva věznice, Rýnovice
12. 11.00 hod. Žehnání pivovaru, Cvikov
12. 10.30 hod. Jáhenské svěcení, Dobrá Voda u Nových Hradů
12. 6.00 hod. Roráty, katedrála, Litoměřice
12. 9.30 hod. Vikariátní setkání, Chomutov
12. 10.00 hod. 25 let kostela sv. Václava, Most
12. 6.00 hod. Roráty, katedrála, Litoměřice
12. 9.30 hod. Vikariátní setkání, Teplice
12. 16.00 hod. Předvánoční setkání se zaměstnanci charity, Litoměřice
12. 14.00 hod. Pastorační návštěva věznice Stráž pod Ralskem
12. 6.00 hod. Roráty, katedrála, Litoměřice
12. 10.00 hod. Návštěva Městské nemocnice Litoměřice
12. 16.00 hod. Štědrovečerní mše svatá s rodinami, Litoměřice, děkanský kostel Všech svatých
12. 10.00 hod. Vánoční bohoslužba, katedrála, Litoměřice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

12. 10.00 hod. Mše svatá, Horní Police
12. 14.00 hod. Pouť ke svatě Barboře, Rynoltice
12. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
12. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
12. 9.00 hod. Adventní duchovní obnova, Horní Police
12. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
12. 6.00 hod. Roráty, Horní Police

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2014 vyjde deset čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

25. výročí svatořečení Anežky České • Doksany

klášterní kostel Narození Panny Marie, 13. 11. 2014

Andělé jsou celým svým bytím Boží služebníci a poslové, kteří slouží při uskutečňování Božích záměrů. Jsou to duchové nesmrtelné bytosti, mající rozum a vůli.

Kristus udělal z andělů posly svého plánu záchrany a pomoci člověku. Celý život Ježíše Krista je obklopen působením andělů: jejich chvalo zpěv zní při Kristově narození, ochraňují Ježíšovo dětství, obsluhují ho na poušti a dodávají mu síly ve smrtelné úzkosti. Andělé také oznamují radostnou zvěst o vtělení a o Ježíšově vzkříšení. Při Kristově druhém příchodu, který ohlásí, mu budou sloužit při jeho soudu.

Kristu se klanějí všichni Boží andělé (srv. Žid 1,6)